

Lehet-e a legmélyebb ihletettségben, a legszemélyesebb alkotáson át megközelíteni a legizgatóbb létkérdéseket?

Lehet-e hidat verni: modernitás - hit, közösség - egyén, érdek és etika partjai közé?

Az új évezred beköszöntője nem hozott új revelációt az élet minőségében, ám a mélyben hatalmas változások készülődnek. A költő a XX. Század gyermeke. Tanúja és elszennvedője a kor, - és a hamis testvérek, útkereséseinek.

Monarchiák, birodalmak omlottak össze - értékek mentek veszendőbe, talán mindörökre - és szinte észrevétlen, megtörtént a filozófia trónfosztása is. Az ismeretelmélet halott, és az igazságról való filozófiai elmélkedés időpazarlás - mondja Amerikában Rorty, ámde Fukuyama is megfogalmazta tételét: az emberi történelem véget ért.

Ma is időszerű azonban Simone Weil egyedül álló kérdés felvetése: „ugye nagy baj, ha egy Istennel harcolunk, és az nem győz le bennünket?”

Az Isten nélküli világ kegyetlen, és elpusztít mindent, ami nem szolgálja érdekeit, - üzletté válik az élet, totális értelemben. De van egy másik út is - vallja a költő - és Platón, Lao-ce, Jézus után, nem kell már az utat keresni, (hiszen minden kultúra már régen megtalálta a magáét) rá kell lépni erre az útra, és haladni kell rajta - erről kap ízelítőt a költő gondolati társaságában az olvasó.

(A Kiadó)

Fedetlen arccal szólok hozzád,
Szabadon száll fohászom, mint a láng -
Krisztussal újjászületett ember,
Kinek a bűn bilincse ismeretlen,
És Jézus lelke fénylik homlokán.

(H.S. Az örökös)

N.T.K. HORVÁTH SÁNDOR
A PRÓBA IDEJE

A PRÓBA IDEJE

KAPOSVÁR 2003

NTK HORVÁTH SÁNDOR

A próba ideje

KAPOSVÁR 2011

Köszönetemet fejezem ki azoknak, akik anyagi és erkölcsi támogatással segítették a könyv megjelenését:

Technikai szerkesztő:
Ifj. Horváth Sándor
Címlapkép: ifj. Horváth Sándor

ISBN 978-963-9846-38-8

Kiadó: Bogárd és Vidéke Lapkiadó és Nyomda
Sárbogárd - 2011

Copyright ©NTK Horváth Sándor

A próba ideje

2011 Kaposvár

Szerzői magánkiadás

✠&

Aki szíveket kér

A csend gyümölcse

az Ima

Az ima gyümölcse a Hit

A hit gyümölcse a Szeretet

A szeretet gyümölcse a Béké

Teréz Anya

*Olyan akarok lenni...
Újszülött, semmit ne tudjak...
A világról, éppen semmit ne,
Közöm se legyen semmihez!
Legyek a kezdet kezdete...*

A jutalom Te vagy

Te sem lehetsz szabad, talán soha,
Ha szolgálni nem tudsz? Szolgálni Őt,
Szabadon, áldva mindenek előtt,
Nem is remélve, lesz e valaha
A gyermeki Hűségnek jutalma –
E szolgálat lehet majd éltetőd,
Ez gyújt dúlt szívedben életerőt,
És a lemondás rejtett hatalma
Életet ad, árad akár a Nap –
Lelked álma, az ígéret, Te vagy –
Jutalma is –, ha lelkes, hű szavad,
S a benned égő lélek égis ér,
Megláthatod, int-e a messzeség?
A Jó szomjazza magát, s ez elég.

Valami fény

Valami tegnap ránk sugárzott,
Suhogott lágyan vállunk felett,
Ne keress mégsem angyalszárnyat,
Ha fejünk körül is fény lebeg.
Csak volna elég egy kívánság,
Vagy biztosan tudni, érdemes –
Ne kínozzon bizonytalanság,
Elmúlik céltalan – vége lesz.
Kilendül, s visszatér az inga,
Kétkedni, többé nem szabad,
Hitünk, ha mégis meginogna,
Szeretet emel körénk falat,
S míg fény rakódik csontjainkba:
A Parakléta ad jutalmat.

Csillagszemek

Már ezután, nem csak árnyat adó
Kertem Szépasszonya leszel Kedves.
Életemé, mely titkokkal terhes,
Zendülő, szépszavú tárogató.
Fényköreimben az álmodozó,
Lassú idő, tündérmosolyával
Befogad, megölel lágy hullámmal:
Üdvözlégy Kedves Időutazó!
Köszöntelek e kék ragyogásban,
A béke derűs, tündér szigetén,
Most a dalom Veled égbe szárnyal,
S repülünk szabadon, kézben a kéz.
Opálos fátylak fénylőn lengenek,
S intenek nekünk hű csillagszemek.

Szeretet a jutalom

A fajtámra fájva, félve nézek:
Remélek újra, s megcsalattatom,
De Jób fiakért lehet-e okom
Hinni az idő ígéretének?
Már nem kérdem, miért vert az élet,
Hozzád hajlok Drága Asszonyom:
Kérlek téged, légy társam utamon,
És mindent kárpótol kedves lényed.
Már nem kápráztatnak hamis fények,
Mégis fénylő világ az otthonom,
Ahol felmagasztosul a lélek,
Ahol törvény az igaz ítélet:
A hittel meghódított partokon,
Tudom, szeretet vár és jutalom.

Húsvétra várva

Jöttem általdöfve – s csak harmadnapon
Nyit ajtót az éjféli telihold –
Csodára vágyva gyermekek születnek,
Nem kérde a Reményt – hol kóborolt?
És jöttem általdöfve rút szavakkal –
Ajtót mutatva – „Ki vagy Te Bolond?”
És mert megölték lelkét a világnak,
A Júdás most is Jézust káromol.
Jöttem árulást, bűnöket feledve,
Mert a Megtöretett feloldozott –
Veletek együtt – megtisztult lélekkel
Áldva az Urat és a Templomot –
Jöttem új életért – Jézusra várva,
Jöttem a húsvéti feltámadásra –

Az édentől keletre

sóváran s mindenektől elhagyatva
lopva kölcsönfényt a gyertyalángtól
Pálos remények bilincsébe fonva
szívünk mélyén ősi múlt világol –
oly régen vége már a szép napoknak
elvágtatott a fényes napvonat
de itt maradt a vágya mindazoknak
mi élet volt – remény és akarat –
élünk nem feledve Krisztus menhelyen
felettünk a sugárszemű ablak
ne mondd hát! cél nélkül és reménytelen
szép álmainkból semmi nem maradt –
mert Ábelt siratva sem feledhetem
mi volt a tét az almafák alatt...

A Szent Korona

Szent kartusod köt már kétezer éve
Hű magyarjaidhoz ékes talizmán.
Hiába tört éj, balsors nemzetünkre,
Nélküled, bitorló, nem lett itt király.

Benned ég még az ősi hit visszfénye,
Mély titok zár körül és száz legenda.
Mikor, hol készült szerencsénk edénye?
Hő-, glóriás vágyak attribútuma.

Ész, szív, virtus, képzelet, ős Napkelet
Költészete, szépsége jött el veled,
Bő örökséggel, távoli Szkítia.

Ahol megszületett szittya nemzeted,
S lettél immár magyarok híres fia,
Levédi, Magna-Hungária ura...

Atila, Buda, Szent Babba Mária
Szellemi delejét őrzi még a pánt...
Hát gyógyítsuk végre rontott Korpuszát!

Árnyékvilágban

Menjünk hát vissza az ősi Földre,
Mikor királyi pár volt Nap és Hold.
Ahol a Szépség és Erő lakott,
A manak éltünk, mégis örökre.

Szívünkben is bilincseket törve,
Szemünkben sugárkéve lobogott,
Mégsem volt közöttünk egy se' boldog,
Ha lelkünket félelem gyötörte.

Mánit kell keresni, ki elveszett!
De életet váltani nem lehet.
Már régen nem értjük, mit mond a Hold,

Bár, fejünk felett tűz ragyog, s égi
Csillagport szór reánk az éj, mégis,
A lélek árnyékvilágban bolyong.

Valami készül

Az Idő lavínai mit tornyoznak
A Kárpátok gyászkoszorúi felett?
Ünnepelni kellene, de nem lehet:
Fogva tartanak az élők és holtak.

Lesz-e gyümölcse a vajúdó kornak,
Amit kárvallottan is elviseltek,
A préda vágynak, mit úgy megszenvedtek?
Vagy nem várt kataklizma gyújtópontja

Lesz majd újra, a feszültség és harag,
Amit a lelkek mélyén felhalmoztak?
S ha a csalódás szikrája fellobban?

A trianoni ármányos szavak
Sírokat ásnak a forradalomnak,
S megtörténik a megbocsáthatatlan.

A Nap fiai

Vannak helyek a Földön, ahol szeret
A Nap, és gyógyító sugara alatt
Az emberi génusz szárnyakat kap, -
És szíve tudja, mit akar, ha keres:

Ahol újjászülethet, azt a helyet!
Testvéreket talál, lelkes társakat,
Érzi erejét – nevet, ha elakad –
Legyint, józan földön áll és nem lebeg,

Nem kerget éretlen, dőre álmokat,
A mesekönyvből sem tép ki lapokat,
Jósorsa harc, remény, vállalt áldozat:

Követi hitét, teremő értelmét:
Szépségét, igazát, a forrás helyét:
Ahol Szövőszéken jár a Mindenség.

Fények járnak a Tejút felett

Holdfogyatkozás: 1997

Nem látom már az égi szempárt,
Lenyűgöz az űrvilági terv:
Őrlődik a Hold, titkokat rejt –
Némán tűri fogyatkozását.

„Szűzi reményünk elrabolták” -
Zizeg, száll az emléktörmelék,
Lehull szememről a törpe-lét
Varázsa – kísért egy régi nyár?

Emese álma – mennyi emlék?
Fehér lován Árpád lép elénk,
Álomidőt hoznak friss szelek,

Erdélyből hun-könnyet, felleget –
Reszket a fény, a Hold udvarán
Emese vár, s hoz álmot reám.

Kalapács alatt

Nem, nem a tehetetlen szomorúság,
Csak a harag csal könnyet a szemembe,
Ha már szétszakadhat minden: ágra ág,
Hazugság dúl a megrabolt szívekben.

Mondjátok meg! Hallgathat-e a költő?
Mikor ebek harmincadján az ország?
Látván, nem lesz elég egy emberöltő,
Túlélni bajt és hűtlen meghasonlást.

Koncert, vagyonért és hamis eszmékért
Hagyja cserben újra, testvér a testvért,
Mert bűnrészes, ki bűnben szerzi hasznát,

Elitek mérgezik a nemzet lelkét,
Feledve mit jelent hűség, igazság:
Újra cserben hagytak szép meseország!

Bolond Istók

Híg elevenség balga szava,
Vidám, szépapjára ütött,
Mert szelleme, ha volt is szaga,
A világűrbe megszökött.

Mi volt tegnap? És jó, ha volna?
Örömét is elfeledte,
Mert lenne minden, ámde gondja?
Szépszóval csak cseperedne.

Léte titok, miként a hold:
Lassan tisztult öntudattal,
Már nem zavarja más, csak az ész.

Mindegy mitől múlik, a volt,
Mindent csudál ámulattal,
Mindegy miért pusztul, ami ép,

Ő nem tudja meg, mi szép, a szép,
Értelmes emberi beszéd,
Hát csak ezért, s a többiekért...

Kifosztva nyomorultan

Rekviemet mondok az emberért.
A megcsalt, megcsúfolt reményeknek,
Téveszméknek fanyar búcsút intek,
„Torzszülött Trianon” gyermekeként.

Lelkesültünk, azt hittük van remény,
Vártuk az Édent teremő embert,
De Gnóm és Szörnyeteg telepedett
Mellénk, a régen várt vendég helyén.

Csúf szégyen, szégyen, szégyen e század,
Bűn, s megbocsáthatatlan gyalázat
Embertelenségének emléke:

Megaláz Múltunk, s Ábelünk vére...
Így állunk itt hétszer meglakoltak,
Trianoni élők, és a holtak...

Az ezredforduló

Amint elkezdte, úgy jött el a vége,
Csörömpölve, hangos katonákkal,
Kezében új, csillogó fegyverével,
Most elvonul az utolsó század.

Az Ego, ma a Homo mohó Réme:
Csömörig harácsol, kíméletlen
Természetünk megrontott teremtménye:
Rosszabb magát ismétli szüntelen.

Nagy-háborúk, nyomor és új szenvedés:
Mindent megront az okos *érdek-ész*:
Pusztít, öl, ha érdeke úgy kívánja –
Pénze törvény, s bűn az etikája?

Már-már elveszíti ember-nevét?
Jobb, ha Isten elfordítja a fejét.

Voltam mi nem lehettem

Repültem álmomban, a régi kertben,
Magasan, fent, a fák csúcsa felett.
Megállt az idő, reszkető szívemben,
Idézve múltó dajka éveket.

Voltam, mi nem lehettem többé soha:
Rét éneke, csillag-álom, olykor
Patkó-betyár, máskor, fogoly katona,
Ki távol, a gyermekére gondol.

Repültem mindig, mint Te is, nyugtalan,
A rózsa-alkonyatban láttalak,
Kiáltottam feléd: várj reám uram!

De Te, sebesen nyargaltál – úttalan.
Oly árván, elhagyottan vártalak,
Míg éjbe tűnt az álom árnyalak.

Szólítanak

Ki az? Ki szólít, ismétli nevem?
Ki vagyok? Nem tudja azt senki sem.
A Liszt vagyok, megőrölt búzaszem,
Ledarált időm, kisült kenyérem.

Majd, úgy ismer aranyló gyermekem,
Mint göröngyöt az érett szőlőszem.
És ha jó termést hozott a tőke,
A földre lehanyatlok csendesen.

Magamba zárom a napsugarad,
Az égre emelem tekintetem,
Ím eljött az idő, szólítanak,

Már látom is fénylő csillagjegyet,
Mélyből szállok fel az Égi fényre,
Áldozatnak voltam hű edénye,

Uram szólít, elég is lesz nekem,
Tudnom: betöltöttem a szerepem.

Tél: 1956

Fagyott: „A Hold, mint téli kobold”
Ragyogott a fekete égen,
Mutatta, hogy az agyhalottak
Közül nem menekülök én sem.

Bolyongok, és ha majd' megfagyok
A roppant Tél jég-vitrinében,
Tüzet gyújtok és jelet adok,
Itt halt meg minden reménységem.

Buda és Pest, „Te bűnös város”,
Lyukas zászlókkal meggyalázott,
Rőt egedre írom fényjelem, -

Elátkozva és reménytelen,
Felirom október egére:
Meghalt a szabadság reménye.

Töréspont

Tolvaj járt az éji kertben,
Letört virágok hálnak némán.
Örvénylő csend és sápadt reggel
Koldul a Télben - felsír a magány.

A Hold ezüstje rezzenetlen,
Az ezredvégi csillagórán,
Már gyűlöletben megkövülten,
Ős-átok ül az ember-fián.

Káin és Ábel: kés a kézben,
És hány féltékeny törzsi Isten
Örködik most a csillag-éjben?

Mert csábít az éj - árnyék és vér -
A Káin ősök öröksége:
Fellázad, gyilkol szívünk mélyén.

Mosolyod árnyéka

Eliptikumban rohan életem,
Felvillanó direktrisz Te vagy:
És űz, hajt minden fordulón szavad,
A mind ridegebb, roppant tereken.

Miért nem hihettem benned soha?
És mért gyötör a mostoha volna?
Miért, hogy éjszaka, a tétova,
Tűnt vágy, még most is, kifeslik újra?

Lehattél volna ünnepi sátor,
De elmúlt az idő - most már tudom -
Lassan tovatűnik, ami szép volt,
Mindent átkölt a szomorú távol.

Lázás napok, süket csend, kerge éj:
Emlékroncsok nagy időnk peremén,
De áttör fényed, és arcomra hull
Mosolyod árnyéka, s szívem kigyúl...

A költő emlékére

Mint harangszó hangzik neved,
A harangod messze hangzó,
Emléktartó: fényes, nemes,
Igazhangú, szép, énekes
Magyar szót ad, s menedéket.

Vigasztaló, bús lélekkel:
De megvert az Isten Téged,
Magyarságért vert szegeket
Dobos, nagy szívedbe érte,
Mégsem kértél menedéket.

A szívedre hullott könnyek
Szerelemért fájtak, égtek.
Szép' hajósa száz öbölnek,
Mégsem kaptál menedéket,
Mégsem kértél menedéket.

Valakiért nagyon fájtak
Hamvába' hullt, szép-remények,
Dalból fontál Istenálmot,
És ostort az ölelésnek,
Mégsem kértél menedéket.

Lelked fázott, lánggal égett,
Mindig napkeletre vágyott.
Szánt magyarja száz reménynek
Kerestél egy jobb világot,
Mégse leltél menedéket.

Nálad méltóbb nem volt még, sem
Szebb dalnoka ölelésnek:
Bukott Angyal, Nap-szívéből
Fény-dalokat téptél éjjel,
Mégsem kértél menedéket.

Csak félig voltál küldetéses
Magyar költő, vagy egészen?
Élet voltál: vad, fölényes,
Félig Isten, költő-ember:
Mégsem kértél menedéket.

Százszor elátkozott élet
Százszor elvette reményed,
De újra feltámad érted:
Lobogózza dalát néked,
Mégsem kéri menedéked.

Epilógus:

A Szent és a Tanító közt, a Költő:
Mindkét oldalra egyszerre kitekintve,
Feszíti magát ama fakesztre,
Hogy világát teremő Istenétől,
A Hit keresztlevelét megszerezze.

Időnk meghasadt

*és az Ő sebeivel gyógyulunk
Pünkösdi ünnepén...*

- Izajás -

Fohász

Uram engedd meg,
Hogy erőt vegyen a lélek
Öröme mi rajtunk.
Fák, virágok, kék ég,
Hűvös csöndek:
Int körülünk ama szép természet.
Tavasz, nyár jön, őszre a tél -
Mi él, mind-mind tanítja szívünket -
Arról mesél:
Közel a segítség,
Mindig van Remény.

Az Utak változnak: fény, mélységes éj,
De minden kegyelem Testvérem,
Miért is sietnél?
Éltet a Hit, az örök Remény -

Veled a Szeretet, már ne félj!
Szelíden emeld rám a tekinteted -
Jöjj Testvérem! Add a kezed!
Jézusra vár a Gyülekezet.

mp

Kérlek, vezess!

Kérlek, ne vess meg,
Vezess oda engem!
Kérlek, mutasd meg,
Ki függ a kereszten?

Hadd lássam meg végre,
Ki szenvedett értem,
Miért hullott vére,
És átok fejére?

Mert ha titok marad?

Mily végzet vezette
Szenvedéshez utad,
Mily tudás nemzette
Látnoki valódat?

Mit jelentett Néked,
Mélységes magányban,
Emberek közt élned
E pogány világban?

S Jézus szentelt éjén?

Az emberi szellem,
Ha Feléd, közelít,
Eléd áll az Isten,
És fénye elvakít.

Isteni megértés,
És ember-valóság,
Kettős megfelelés:
A sorsunk: iker ág.

A fenyő része

Ha meg nem kérnek?
Se földnek, se égnek,
Sem a feledésnek
Ne légy pásztora - A népek
Ne ítéljenek meg -
Nem lehetünk kéretlen' tiétek.

Csak példánk lehet: példa -
Kívánságod csak a Tied -
Nincs jogod kimondani vágyad,
Hogy Isten szól Teveled.

Nincsen a Hitben töredék,
Ha a jó úton haladsz?
Bármerre mész? a Lelked egész.
De mondd, Te miért is sietnél?
És mi lehetnél? ami maraszt.

Mondd! Mi lehet több annál,
Hogyha mész, pedig Te maradnál?
Ha elfárad, s botlik lábad,
De a szenvedést megálltad?
Mégsem lehetsz több magadnál.

Semmi sem oly védtelen,
Mint a kagyló emberi szellem,
Ha ága-boga leigázza,
És megalázza a Bűn - kétségbeejtő -
Elbukik, miként az Első.

Fa alatt a Remény, lesz a béred,
A Te erőd és az erényed -
Ez a Fenyő része a Tiétek -
Nekünk adja Szívét: vegyétek!

Ars poetica

*Hogy az Ő kegyelméből, megigazulván,
Örökösök legyünk az örökélet reményében
Pál levele Titushoz 2. 3.*

Majd áldanak
Kik neved sem tudták
Ám lehet egy másik nap
Megtagadják
Jahve maradékát
És a mérges Ég alatt
Népedet majd meghurcolják
Ahogy régen – diaszpórád szélbe szórták.

Tudom súlyos szavakat mondok
De oly időket élünk meg most
Mint egykor – mély titok
Amit az idő nekünk alkotott –
A sors még csak várakozás volt
Húsvéti ígéret –
Bízott a jóakarat és a rossz
Még hallgatott
Alig kezdődött el a történet –
De a konkoly és a rozs is kikelt
Ahogy illett együtt növekedett:
Megtelt a szem
Amit a Nap megérlelt
Fejet hajtott a kalász
Szerényen földre nézett
Nem látta a Kaszást mikor közel lépett.
És csak akkor – valahol az idő alján
Véget ért egy élet
Kihunyt a láng – vagy átalakult csupán?
Elmúlt a tavasz és helyén a nyár

De áttört az Égről egy léleksugár
És addig? Míg eljön az utolsó ítélet
Csak élet ez: édes-bús regényes kíséret –
Nem fontos itt van-e közöttünk a Rossz?
S szüntelen a gyengék fülébe sugdos?
Kétled?

Erőszak üzerek mérgezik a lelkedet
Nem kell az erényed
Ez az üzlet: a vétek – vélheted –
Még nincs elég Szeretet
Ez az üzenet:
Az ember okos
De gondatlan sáfára a Hitnek
Júdáscsókért hamis pénzért
Az igaz útról letérhet
Könnyen félre léphet
Önmagától ki védi meg?

Testvérem ne feledd!
Minden útelágazásnál szüntelen les reád
Elámít s tévútra vezet rossz szellemed
Neki köszönheted a bajokat
A Kudarcc keresi gyenge pontodat
És ha rálel? – lecsap
Lelkedért folyik a harc
De kettőn áll a vásár
Minden keresztútnál
Lelkiismeret őród áll a vártán –

Testvérem ne feledd!
Megóv a Szeretet
Az Úr lelke veled
S ha kéred? – segít egy Fohász –
Hát jól vigyázz!
El ne vessz a hamis világban
Ahol megkísértenek
És ezüsttel fizetnek.

Ha búcsút int a Nap

Talán holnap, vagy holnapután?
Gyermekkori szívünk
Uram, hozzád hazatalál -
Végérvényesen - majd ha kihűl
Minden cél, remény, bűn: alámerül

Búcsút int a Nap
S az utolsó sugarak
Tudom, már nem vakítanak.

Bármilyen én-lélek átlényegül
Elfoglalja helyét a fagy
Türelmetlenül -
Csak a fény, vagy a hiány
Ami megmarad
Mert elárul, ami vagy -
Befogja éned sugarát a túlvilág
Jeled elragad, odaránt
Ahol már várnak rád.

Pokol, vagy Mennyország?

Majd megszólítanak:
Megérkeztél hozzánk
Ébredj!
Térj meg magadhoz Testvér!
Lelked velünk él rég:
Hazajöttél közénk...

Quo vadis?

Olyan szelíd volt kívánsága,
És mégis mind ütötte-vágta:
Aki csúfolta? – akarta fájjon:
Ne legyen jóság a világon!

Ha eljön majd a rontás éje,
És nem leszek már köztetek?
Ha felhangzik a lázas ének?
Ti szelídek ne feleljetek!

Ha meghal a Nap és rám szakad
Az örökké tartó éjszaka?
Az égbolt fekete szegletén,
Fényre gyúl a pokol csillaga.

Magához int a vén Kharón:
Nevetve szól: „Itt egy kis ladik,
Légy te vakmerő bátor hajós:
Harcolj életedért hajnalig!”

Nem kívántam birokra kelni,
Jákobként harcolni nem fogok,
Szelíden tűröm a kísértést,
És most csillagok közt ballagok.

Oly tiszta volt szűz ifjúsága,
Ha bántották is, megbocsátott:
Bűneitől tán hetvenhétyszer
Meváltotta a zsidóságot.

Örökös példa tisztasága,
Mégis nevetnek rajt' a „mások”,
Ma is Júdasok szidalmazzák,
Te mégse hagyd el Messiásod!

Jeremiás

Fáradhatatlan zsongott, körülöttem az élet,
Csak ültem helyemen, egy pontra meredten. Tudtam,
Valami történni fog velem az éjben, hiszen én,
Pengeélen éltem árván, nem hiába
Várakoztam. Tudtam, most megnyílik az örvény,
És minden elenyészik. A törvény darabokra hull:
Minden széttöredezve porba terül. Szél tombol,
Szörnyű ereje lesz az ítélet, és valóban,
Törékeny az élet, és gyenge az ember világa.
Ez a nap lesz a városok pusztulása, s lőn sivatag,
Tűzvész fénye lobogva világít és árad a szenny.
Iszonyat görcse rázza kezem és könny marja szemem:
Agyamat a lázban a téboly gőzei galvanizálják,
Kétségbeesett, szomorúság szedi szét eszemet –
Torkon ragad a sírás és a néma kiáltás,
De nincs, és nem lesz segítség – soha már –

Megállt az idő, égre meredten, értek mindent:
Szívem volt hú társam, s nem hallottam szavát.
Figyelmeztetett, de csak játszottam az éjben:
Démonok játszottak velem, elbűvöltek a lázak.
Édes zene volt a fülemnek a farkas üvöltés –
A sakálkacagás – teli hold tűzött a szemembe,
Nem láttam a patkány torlaszokat a város alatt,
Pedig sajtként rágta a mélyben házaimat –
Nem napnyi idő végén jött el az ordas végzet:
Százados bűn bűnre rakott itt, rég alapot –
Már életünk mélységeiben rontottak meg:
Megromlottak az ősgyökerek, (szegény emberek!)
Gúzsbakötöttek az engrámok árnyai, a démoniak,
Elenyészett a Jó, markába gyúrt a gonosz –
Ösztönök rabja voltam: fogva tartott vágyam –
Nem szabadultam, nem menekülök, most sem,
soha már.

Meghasadt időnk

És az Ő sebeivel gyógyulunk meg

Pünkösdi ünnepén...

- Izajás -

Az idő egésze
már félig készen
vár fészkében eltökélten –
áll csak áll a hangverésben
verőfényhez szegezetten –

Életéért koplal a Nap
ítéletre vár –
arcokba harap –
fáj minden a sajgó ég alatt.
A választott nép
elhagyta hűsége rejtekét
láncokat csörgetnek arcukon harag
kezek fenyegetnek – *feszítsd meg!*
feszítsd meg – kiáltanak.

Elfúló lélekkel-torokkal
tombol a forró indulat –
az izgatott tömeg: sír kacag
holnap ünnep lesz: szabadság-ünnep
de megalázva nem mulathat
római jelvények alatt.

A Templom népe hiába tekint az égre
elhagyta a hűség reménye
leleménye? – nem kötött békét vele –
nem védi meg életét sem
a szabadulás Pászká ünnepe.

Hiába tett annyi csodát a *Messias*
két éven át – panaszzolják – nem jött el
a várva várt szabadság:

Síón nem rázta le a római rabigát.
Ábrahám népe haraggal tekint az Égre –
hová tűnt híre pénze szerencséje?
régí poéma Káin csalódott reménye:
*„égő áldozat füstje száll fel
de néma az Ég, nem felel”.*

Mohó tekintetek keresztútjában
áll csak áll a napverésben
mint rozsdás szegek tépik a tövis
véres sikamlós testét ellepik a legyek
szúrós tövis-tiara-fejék
tűztövis korona koszorúzza fejét:
nem törli le semmi szép arcáról
a fájdalom bélyegét:
bőréről szakad a veríték –
ne feledd soha a leplet
mely sebeiről tanúságot tett!
arcán fekete bánat
szégyen ez az óra Ábrahám fiának.

Áll csak áll a napverésben
szemében fényember szenvedéssel
ajkát nem hagyja el panasz
tudja – közel a pillanat
törleszteni kell az adóságokat –
amikor megölik Isten fiát
a régen várt Messiást – beteljesedik az Írás.

Szégyen!
felszegezetten a büntelen
ott függ a krisztusi kereszten!

Lett legyen bárki az idő végezetéig
ember – élő keresztségben – most már
tanúja lesz mindenképpen –
a liturgia tanúsítja:
nem halt meg a fájdalom férfia!

A szenvedésben csak újjászületett
vére-borát test-kenyerét örököül hagyva –
így tanítja az eukarisztia –

Az Írás, ím beteljesedett!

Küzdelem harc tragédia
az ember életútja –
de nincs nagyobb szeretet
mint aki életét másokért adja.
Istenné lett az emberfia
a vallásalapító Messiás
kinek szűz-anyja Mária és mestere Izajás.

Önmaga volt a hit ura és koldusa
de elárulta Júdas Hannás és Kajafás
kiknek nem kellett a lélek primátusa
és a mennyország...trónusa.

Jézus volt a fájdalmak férfia –
nem gondoltak vele
pedig betegségeinket Ő viselte –
kínoztatott pedig alázatos volt –
fogságtól ítélettől megtagadtatott –
de feltámadott harmadnapon
hogyan a bűnt megjelölje és a Gonoszt
legyőzze mindörökre:

- a Messiás
emberként élt: 33 évet és 40 napot
midőn Galileában pünkösdi ünnepén
elragadták Őt az angyalok.

Már rég kihajoltak

*Nem tudjátok,
hogy Isten temploma vagytok,
és szent lelke lakozik bennetek?
Pál 1. levele a kor.*

Ki mondja meg, milyen utakról
Közelít feléd, s mutatja meg magát,
A csapongó
Képzelet hordozta igazság?

Szavaknak, ugye Te nem hiszel?
Hiszen a hangok, mind elámitanak,
S az értelem
Sánta kutyái, megugatnak.

Káprázat bűvöli el szemed:
Kontakt-, állhatatos, lárvam-solyok,
Az önzések
Jéghideg résein, kivillog.

Alpári lóvásár folyik itt,
Hát ne szórj közéjük drágagyöngyöket!
A gaz virít,
S a pimasz meglopja életed.

Kufárok sűrögnek, forognak,
A szeretet kútjai elapadnak:
Elárvulnak
A jók, szívük egyedül marad.

Lármás lócsiszárok ágálnak,
Hamis-kutyák csaholnak, de Te ne félj!
Szíved igaz,
Majd elvezet hozzánk, és megért.

Sokan vagytok már, jövőtöket
Másra ne bízjátok, csak zörgessetek!
S a szívetek,
Egymáshoz közel, majd megpihen.

Őrizzétek tisztán szemetek,
S lássátok meg végre, milyen a világ!
Hol az ember
Bambán ballag balsorsa után.

Már rég kihajoltak elétek
A rózsák és a szelídszép mosolyok,
A tiétek,
Vegyétek el, mit Jézus adott!

Pieta

halál legel a szomorú arcon
bárki bármit mond
a könnyek befelé hullanak
megfagyott időtlen pillanat
mit a szobrászköltő
a kőből kitépett...
kimondhatatlan: vonaglanak a szavak
hurkokat sír a dal...a kő
összedőlt az idő
az értelem is megvakult
oly meztelen a szenvedés
elbírhatatlan a gondolat
érintetlen oldhatatlan kötés
a bilincses néma ég alatt...

két arcon kőbezár a fájdalom
gyűrűket tükröz az elalélt magányról...örök
elérhetetlen táguló fájdalom
elrabol és fogva tart a csillag-távol

az űrt senki nem töltheti be
elnyel az embertelen
semmi sápasztó méhe
elemészt fehéré

vigasztalan próbatétel:
a hold-fehér keresztek
oszlopok nyögve összedőlnek
kín-paloták temetnek
elmerül az időtlen
az örvénylő mélybe
a semmi sápadó éje –
az árnyéknélküli visszhangtalan nem
a fájdalom bélyegét égeti
az anyai szív sebére...

ott még nincs megbocsátás most
meghasad a csend
befelé hullanak a sóhajok
a nem vakon kereng
míg fennakad: elvégeztetett –
a szem hiába kutat árnyakat
hófehér a szenvedés
jeltelen az áldozat
csak peregnek a könnyek
némán peregnek:
Ím elvégeztetett

Nem tanul a világ

*Immár beteltetek, immáron
Meggazdagodtatok...
Pál 1. Lev. a Kor.*

Kint és bent -
Kettős világban, magányban élünk
Félünk: kint is, bent is, - hit nélkül
Csak koptatjuk életünk -
Néha az ég itt meghasad -
Fejünkre borul
Arcunkba harap
Majd kiderül -
Ami rossz volt tegnap,
Rossz maradt -
Nem javul
És nem tanul a világ!

Nincs a Jónak
Eszköze, hatalma
Szívetek hangszere
Néma
Rég repedt, nem szól már
Értetek
Hűség és szeretet -
Megtelik a pohár
Igaz lesz a jóslat:
Amit kínnal, vérrel, könnyel
Teremtett az ember
Azzal zúzza magát,
Töri, mérgezi szüntelen -
Nem tanul
És nem javul a világ!

A Hit attribútuma

Nem lehet azt csak lelki erővel
Kényszeríteni sem lehet: csak
Szeretet ébreszt szeretetet
És az Igazság napjának kell
Felragyogni az Éjszaka sötéte felett
Hogy megértsék végre az emberek
Miért nincs béke az „olajfák felett?”

Nincs kiút más – csak a szeretet
Győzheti le a Homály vadonát – Nem
Nem kellene égi-földi csodák
Csak tiszta emberi szeretet kell
Mit kétezer éve küldött el hozzánk
Meváltó kegyelmével az Isten –
Mikor megszületett Jézus Betlehemben.

Az első reggel

kivérzi szívéből a reggelt
szemében jég-üveg cserép
az éji jaj hajába markol
szilánkot tör a kőütés

a partra lépve felkiáltott
a Hold homálya feldereng
az éjben szerzett önuralma
a reggelt várva megremeg –

felállt a szürke pirkadatban
nem látta még az új csodát
szivárványt lát a kelő nappal –
felsírt de nem tudta okát –

felnéz a pillanatnyi csendben
arcán öröm és döbbenet
az idők magja lám kihajtott
létét Ádámként kezdi meg –

fejét lehajtva földre lépett
szívébe tolult az ige
hangot hall lelkében motozva:
tied lehet Fiam - Tied!

és leborult a kelő napban
új életét üdvözölte
fák virágok Hold és csillagok –
mennyi szép tolong körötte?

evoé Héliosz! Evoé!
kiáltott és még halkán ezt:
tied a szerelmes születés:
TEREMTŐM! LÉGY ÉRTE ÁLDOTT!

Ébredés

lebben a hang a semmiben
csapódik és fennakad
nem érheted be ennyivel
magad vagy vad s áldozat

hiába fáj a hallgatás
bilincsbe zár a léted
szemedben tőr a néma vád
elárul büszkeséged

akár a kő olyan vagyok
már szürkeségbe vásott
csak hullnak rám a csillagok
hallgatok s megbocsátok
arcpirító kemény présben
újra teremtem magam
dacolok a hazugsággal
s gyűlölettel egymagam

kétely reám nem ragadhat
átkod hulljon vissza rád
minden áruló szavadnak
mérge szíved járja át!

lebben a fény a semmiben
árapálya kavarg
nincs kiút? a sápadt reggel
partot ér de visszafut?

kő kövön így nem maradhat
ártatlan itt a vádlott
fényes nappal kifosztanak
arcoskodó kufárok –

segítség! – kiált a tolvaj
de a törvény mit se kér
színjáték az egész világ
mi „30 ezüstöt ér...”

Szilveszteri meditáció

Mint félelem hosszú éjszakája
Takar testem kopott bőrruhája -
Még lelkembe fonódik kegyetlen
Kötélékével a régi ember.

Bár nem voltam adósa senkinek
Enyém volt Laokoón szenvedése
Béklyót vert rám hűség és szeretet
Szívembe szúrt töviseket érte.

Már nem vagyok adós sem köteles
Lehullik nehéz bilincse rólam
Kikopik az idő is alólam:
Nem vagyok fontos többé senkinek.

Nem érdekel világ kincse-nincse
Mint hosszú gyötrelem éjszakája
Foszlik énem régi rabruhája
S hullik az élet szörnyű bilincse
De nem érdekel már ez a nincs se.

Már nem hajtanak ösztönök vágyak
Megfizettem az ember-világnak
Indulok Tehozzád lábadozva
S leszek ha kell az áldozat útján
Jézust hívó „*Jáve maradéka*”.

(1989')

Vér a havon

*Amíg bűn van a világon,
csak az ártatlanok szenvedése
válthatja meg a világot...*

Simone Weil

Az orleáni

Árad a szüzesség kagyló szomorúsága
A has horpadt
A medence árbocai közt feszülő bőr
A laza vitorla
Rőt hajad krétázza üszökkal a hamuszín eget
És e fáklya vak holdként világítva remeg
Által lépve a krisztusi poklot
Elsüllyedt szigetek felett jársz
Körötted a lobogó láng
De még nem érinthetett meg forró csókja

Sápadt tested fehér viaszába égett a lázas remegés
Melletted vad táncot járva pávázott a halál
De hiába
Mert elragadott tőle a Boldog Öröklét.

Gyűrt szárnyú pilleként megperzselt a láng -
De az emberi bűnben elégve Főnixként
Újjászülettel a sátáni gubóból -
Álszentté taszított az utókor
Mert nem kellett a szívednek se éj
Se sötét szerelmek kívánt bizánci csókja:
Melletted a Király pojáca
Bábu volt csak

Te láttad a kármin vértenger apályát
És a szörnyű ragályt -
Csodákra kárhoztatott Téged tisztaságod -
Megszégyenült körülötted a pőre világ
És most elapadt versként állsz magadban
Tetőtől talpig lecsupaszítva a máglyán
Letört virág: et cetéra, et se terra
Te földre szállt angyal

A próba ideje

Pőre lovasok suhannak az égen
Lenge forgatag tajtézik bomoltan
Csahos kobold bucskázik át setéten
Ki gyenge most? - magától összeroppan.

Ne félj! Ne félj – hisz' dereng már a hajnal
Majd átsegít szerencséd vad partokon
Fátyolt sző időnk a hamis alkonyatban
Oly sok év árnyakat fon szép arcodon.

Lefoszlott rólunk a hamvas ifjúság
Időmarta parton pusztul életem
Nem ölelsz már forrón – nem csókol a szád
Apályok útján fizetünk szüntelen.

Az utak végül mind-mind összefutnak
A Korpusz alatt lábadhoz hervadunk
Lásd! Így lesz vége minden életútnak:
Elhulló virág a zarándoklatunk...

A kereszt alatt lábadhoz omoltan
Kérünk Téged s ím feltámadhatunk...

Megvilágosodás

ugye már tudod?
nem akkor voltál a legnagyobb
mikor kiáltottál
s öklöddel átkoztad a Napot

bizony ha megvallod
elkészíted a mérleget - megtudhatod:
nem több-e?

mikor gyermeked rád nevet
megsimogat
feléd nyúl keze
vagy épp' csak hozzád ér?
kérdez Tőled - valamit kér?
és Te meglett ember
konok törődött férfiként
mosollyal szemedben
gyermekedért
a világ gyűlöletét elfeleded
tisztá szívvel
gyermekként gyermeked becézed
mondd! van-e mi ennél többet ér?

Ihlet

Még
sohasem érzett éteri béke
száll fel a szívbe
aminőt földi kívánság teljesülése
nem adhat meg.
A megértés világossága dereng fel benne
ám inkább csak érzi a lélek
mintsem látja a nagyszerű célt.

A káosz és a harc eltűnnek a tudatból
emlékezetük nem élhet meg
az isteni fényben -

A Szép és az Igazság megérinti a lelket
Újra meg újra kísért ez az érzés
Vágyódik a szív a pillanat élménye után
Nem számít hogy e pillanatok csak morzsák
mik az isteni lét teraszáról hullnak alá.

Bizánci csók

Egy ablakot kinyit a szél
Ős pán szerelem gyermeke
Bekukkant majoli vázák mögé
Lebbenti lila fátylait – feledve
Mit rejtenek a szegletek –

Megelevenedik minden árnyék
A régvolt sűg-bűg a magasban
Halkan motoz a homályban
Egy arcnélküli dallam

Egy ablakot kinyit a szél
Árnyék és fény
Életről napfényről reményről
Halálos élet-szerelemről mesél

Hadifogoly

lassan jött meg. Bibliásan
árnyak suhantak át a városon
régi emlékek vadvirága
kísérte Őt és fájdalom

jött- jött a növő alkonyatban
hátán viharzó fellegek
az utak mellett szemlesűtve
álltak némán az emberek

elszántan életre-halálra
hét éve s nem ért még haza
de nem hitte most sem igazán
lehet még boldogabb nyara

és mintha sírást hallana
forogni kezd az éjszaka
az ajtóhoz lép s ím egy árnyék
drága arca arcához ért

Édesanyám! – csak ennyit mondhat
mikor anyja karjában földre roskadt

Carpe diem

lombsátorába csábító nap susog
ragadd meg éld át a pillanatot!
nézz körül! hogy zendül az élet
az elmúláson diadalt ül a szép természet
csontvázak ketrecében
giliszták csigák
vak koponyák üregéből kinéz
a kíváncsiság - mi újat talál
a rég kiköltözött nyugtalan halál?
helyén - csontházából kinőtt egy tulipán -
a mohó élet tüstént felzabál
szétrág elbont elhord mindent
a volt fogolytábor helyén
a természet így teremt rendet
de megcsúfolt értelmünkre
az emlékezet
örökös bilincset rakott - Herszon
vádol valahol sok százezer halott

Az emlékek útján

osztrogorzsszki kitörés

- Don: 1943 -

Már a gondok nyűgét eltemettem,
A karzatok felett koppant a zár,
Vér dobol itt benn, zihál a testem,
Vállamra ül egy, roppant-nagy madár.

Lám a kínok nyűge rám telepszik,
És marja csőre majd a májamat –
Már várnak rám új rémkelepcék.
Hiába építettem várakat.
Zuhanva omlik két talentumom,
Kopár kövekre pattan szét a táj,
Örvénylő csillagfényes fórumom,
Ma oly süket, mint Gorgó, néma száj.

Tombol a tél, az idő kicsorbul.
Mennyi hó? – sarjad a jégrianás –
Robban a Don is, jajra csikordul
Az acél-kemény roham! – támadás!
Harcra biztat, elszánt kitartásra,
Már nincs remény, de egy sem földije –
Szégyenét a hómező kaszája
Hatalmas csontkezevel törli le.

A végső bajra készül a lélek –
E fehér árban vesztettünk hazát?
Kapkodva nézel, döbbenten kérded:
Ki élte túl a vad kigázolást?
Tombol a Tél – az idő kicsorbul,
Mennyi Hó – reccsen a csöndrianás,
Robban a Don is – jajra csikordul
A megfagyott, bádog-kemény száj:
Senki nem éli túl a Vég rohamát...

Téli vázlat

A fákon glóriás fagyöngy fibulák,
Áttetsző jég szemek csüngenek,
Pszeudo cukormáz – téli varázs:
A lyukas ég zúzmarát permetez.
Visszautasítja a hamis könnyeket,
De én látom a hegyek sörénye felett
Az áttetsző sereget:
Kétszázezren menetelnek –
    Szél terít gubát a legelőre,
    Vigyáz a rendre a csend őre,
    A folyó partján a jég,
    Mint szűz karján a gyöngy,
    Pattog, csörög, még fel-fel
    Csillan a megfagyott göröngy,
    A föld felett köd füstölög,
    Ropognak a fák, a gyökerek – a folyó,
    Mint óriás-kígyó új medret keres.
Búg, Szeret, *Don*, *Herszon*,
Végállomás az a fogolytábor.
    Megsemmisítő tudás –
    Nem fakó fellángolás ad
    Örökérvényű feleletet –
    A gyűlölet televénye felett
    Egy halott sirály kereng –
    Mit keres? Kit keres?
    Elfeledett, ismeretlen neveket?
A foglyok tömegsírja felett,
A hó buckák között, síró porhó zizeg:
A halottak énekelnek – már ötven éve,
Szent Gellért viszi a keresztet.
Fagyott mocsarak alján bolyonganak,
Míg a III. évezredben végre,
Halottak napján az Úr kegyelme,
Elbocsátja a fantom sereget.

1956

Európa szívében, Budapesten
Jajveszékel, dübörög az ég -
A Corvin közben, Széna téren,
Ember-írtó verőfényben
Írt köveken járok ünnep reggelén.
Vérfovenyen - sápadt arccal,
Mély, zavaros kábulatban
Hallgatom a gránátok hogy zuhognak,
Az ünnep-hangú késő őszben
Vérpad épült - vesztőhely az áldozatnak.

A Corvin-közben, Széna téren,
Mit üzennek
Gyermek arcú sebesültek?
Büszkén törtek tetem országom át,
Álmodt szőve keletről nyugatnak,
Ám cserbenhagyta őket a világ –

Már negyven éve.
Virágba borult a nép minden reménye,
Most szemlesütve állnak hideglelősen,
Oly közel a vég – kísért ama régi kép,
Szólít az a másik valóság,
Hiába a segélykiáltás,
Elrabolták és meghalt a megvasalt szabadság.
A Roosevelti téren – Moszkva egén,
Nem kellett magyar élet és igazság!
A novemberi hideg őszben,
A város minden szegletén,
Még ragyogott a megváltó remény,
Megszületett és eljött a régen várt tavasz!
Virágba borultak a megőszült szigeti fák,
De egyetlen éjszaka alatt,

Megjött a Tél és november negyedikén,
Mefagyott minden virág!
Az ország gyászban és romokban állt,
Eltaposott mindent a pufajkás csizmaláb!
Ajánlás:
Herceg ugye tudod mi az igazság?
Ha húsába vág, hallgat:
Nem akar tudni róla a világ...

Októberi hajnalok

Körbezár az éj
Mint börtönét a rács
Görbül a tér
De nem beszél hozzám a szél
Csak bámul rám
A süketnéma sápadt Hold karéja
Csak néz
mint pap az ördögére
Csak néz
mint Buddha köldökére
A holdsugár derengő fénye
Az éj mint ócska bazár züllött sivár
Hamis kerítője:
tolvajok menedéke
A vaksötétben
fantom árnyak közt
Gubbaszt a köd
Elvenni tanít az éjszaka
Sok-sok éhes csillaga
Fázik az ég vastag a csend
Ínséget teremt a Rend

E tájon tallózva jár és nyomor kaszál
s az istenadta nép?
Lehorgasztva fejét?

Ínségét
takargatja még
Bár elvették mindenét
csak akkor morog
ha gyomra korog
De nem beszél szegény
csak az égre néz
Övé a remény
de egy sem bírja már sokáig
Az otthontalan világban
egy kiveret kuvasz vonít a tájban
Az éjszakából eljönnek a hajléktalanok
Az élet megvert hadaival
Vaksin hunyorogva
jönnek el
Az októberi hajnalok

&

Angyalra várva

Ostorcsapás a hideg esti szél,
Fagyos ujjakkal bogozza hajam,
Fegyvert ránt hamar a gyáva szeszély,
Arcomba sújt, hogy adjam meg magam.

Ökölrel vár reám e vad vidék,
Klondájk rózsája nő a flaszteren,
Ha látod? – ne kérdezd miért?
Gyilkol az ösztön és a félelem.

Büszkén török börtön-országon át,
Vadul kértem önmagam sebezve:
Ki csapszékek mélyén Angyalra vár –
Miért él itt? – már mindent elfeledve.

Ha az idő, mint mozgó sír elér,
Nem fejték titkot már e szegleten,
Hisz' túl az élet már a jó-felén,
Gyenge a szív – csorba a fegyverem.

Várok ünnep arccal hideglelősen,
Ki büntől szűzen mindent birtokolt,
Túlterhelt hajón élek sietősen,
Lám titkokat súgva, akár a Hold.

Már vágytalan, kopár, akár a kő,
És vajúdva is e kocsmaléten,
Régen túl az ismert határokon,
A vér s a szellem ígézetében.

Vagyok fodor az elfutó vízen,
Vagyok sorskérdés és balsejtelem,
Itt élek köztetek magányosan,
Míg érbitón legyűr a Végtelen.

Bilincsek közt nem élhetek híven,
De leszek lélek: új nap, kegyelem,
Nem vetek már szilaj hullámokat,
Levél vagyok Uram – nem áradó patak.

Végül vagyok ok – Néked okozat,
És haszontalan emberáldozat,
És ha volt szívem? – Tiéd volt Istenem:
Igen – Tiéd – ennyi volt életem.

Kaposvár, 1988.

Az utolsó szó jogán

Egy ismeretlen költő emlékére

A költő: humusz
Belőle sarjad az élet.
Tudom, hiába beszélek
A la carte posztumusz.

Menyhárd Alfréd költő: névtelen,
Magányos, útszélre szorított szellem,
Elszívták előle a levegőt,
Alig ismerték néhány versét -
Így mondják, akik Őt ismerték.
Nem is érte más csak csalódás.
Annyi éven át –
„Nem lehet”
Sütötte rá bélyegét a tébolyult holdvilág.
Emésztette magát –
Összeszorított foggal járta élete vadonát,
Úzött vadként kergették
Fekete tűzben lobogó éjszakák –
Ott élt peremre szorítva,
Patkány-vidék korma bénította,
Ahol bamba önkény szabta meg a rendet,
Ahol levegőtlen présben,
Alkohol gőzben égett az elme,
Vagy gyógyszerezett hogy elviselje,
Feledje, mi volt élete keserve.

Valami eszelős remény éltette,
Majd megjelenik egyszer,
Minden igaz gondolata bekötve,
Egy valódi kötetbe.
Nem élhette meg,
Nincs vigasz,
Hiába az áldozat,
Elpazarolt élete kudarc –

Hisz' ma sem ismeri költészetét a világ –
Született bár hitben-erőben ihletett,
    Sugárzó gondolat, ajkára
    Forr a szó az elmúlásban:
    Proskribált a rosszindulat!
    A hallgatás vesszőző éje alatt,
    Nem érhetette meg –
De ma sem akad annyi akarat,
Hogy igazságot remélve feltámassza,
Azokat a tetszhalott szavakat –

Ugye mégis érdemes volt?

Az utolsó szó jogán,
Kérek helyette töletek:
    Jelet elégtételt jogot,
Levett kalappal áldozunk Reá néhány percet,
Figyelmet, keressük az okot –
Tűnődve az ajándékon – amit lelke,
Az Időtlenből nekünk átadott.

Ismeretlen Költő,
Akit hallgatásba burkolt,
A mostoha emberöltő –
De megjelölte Őt az idő,
Balsorsunkba fonva élete fonalát,
Hogy el ne vesszen az igazság –

Megőrizte hitét, hűségét –
Szeretetét némán őrzik a szavak –
De emlékeink közt feltámadnak,
Pünkösdi ünnepén,
Majd lobogva világítanak,
Megújult nemzetünk kegyhelyén...

„

Mementó móri

Egy csepp a lélek-tengerben

Ütött az óra!
Szívemben a dal, oly kopáran szól ma.
Feléd úz: jajszó, baj és száz féle ok,
Mint hóleve, ha olvad: elszivárog,
Ma útra-vállnak virradóra,
Elbocsátanak a gyengéd, földi álmok.

Az égre nézek vágyakozva,
Készülök hozzád: hullnak már a láncok,
Elmúlik rossz kedvem rút tele,
Elszáll lelkem súlytalan fele,
Életemben bárkit is szerettem,
Nem követhet végül senki se -

Míg jeges űrben, félve, alig látok,
Téged hívnak reménykedő, halk fohászok.
Lelkem lobog, mint olcsó gyertya lángja,
Ajtód előtt Uram - szavadra várva,
Reszketve siklik lényem át,
Egy ismeretlen éjszakába.

Jelek terelnek égi jelben: Jel,
Míg visszhang felel,
Hull a könnyem csendesen,
Sorsom felolvad,

Mint egy csepp a lélek tengerben.

Nem alhatom többé

Tölgyek közt bolyongok órákon át,
Avar zörg, roppan a fák nyögése,
Szíven üt a baljós, éji láz,
Ónfonálon szisszen már az idő kése,
Szívem nehéz,
Megvisel lüktetése.

Közelg a Tél,
Fogam között fohász és szószilánk,
Torlódva sírnak marólúg szavak,
Tajtékkal zúgva egymáson át -
Ajkam remeg, - az éjszakák
Rólatok vallanak.

Fejem körül szitok és szóvirág,
Itt élek köztetek vajúdva rég,
Elbukom egy szó könnyes tövében,
Legyűr és összetör egy semmiség.

Ajkam dadog,
Khámort megölték Jákob fiai.
Minden, ami bűn volt, újra éled,
Vörös iszap hull az égről -
Sír az Isten - szörnyű végzet.

Ájult csendben csillagok zuhannak,
Hiába minden,
Sarjad már a Bűn vetése,
Vonóját tördeli egy vén cigány,
Átkot szór, perelve az éggel:
Pusztuljon, s jöjjön el a világ vége!

∞

Angyalravárva

*Ne feledd!
Egy Angyal mindig készen áll,
Hogy érted jöjjön, ha szólítod...*

Rónay György

A mediátor

Egy láthatatlan
Tiszta gyermek áll utadban
Szomorú
Nézi-nézi mint osztasz
Jóra gonoszra önmagadra adáz csapásokat
Jákob örült harca ez Órangyalával
Íme
A birokrakelt emberfia
Járja a tagadás lázadó processziómát
Jaj - jaj!
A gyermek tudja
Nincsen annál nagyobb baj
Mintha elhiszi az ember
Van bűn
Mely legyőzheti Istent

Időjáték

Kitüremkedett az Idő
és a holtágban
megszültem magam
nem vártam
míg mások megváltanak
csak az Úr ismeri titkom
Istenem
én önfeledten hallgatok:
lettem
lettem aki vagyok
és nem adom könnyen
mert meghalhatok
nektek köszönhetem
és magamnak
hogy nem csak múltak
egyformán a szomorú napok
és nem volt hiábavaló
a sok átok szitokszó
mert meg sem láttatok

faragtam magamat mint az „asznatok”
napról-napra mint egy kőfaragó
ahogy hajtott az akarat
csak faragtam és építettem magamat
magamé maradtam magamra
magasodtam...

és most itt nyaralok - amint láthatod
már lábadozom
mert játszhatok és választhatok
várnak a szép napok
elvagyok mint az ok:
Ott fenn - Azok

Pályám emlékezete

A baj nagyobb már nem lehet
Nem tudom miért is kérlek?
Hádész poklában vándorolva
Kérdem én – hogyan lehetne
Feledni az egészet?

Tudom az Úr kezén vagyok
Felettem leng a végzet
Vigyáznak rám a csillagok
Hogy magamtól se féljek.

A város kopár peremén
Mindig Isten útján jártam
Köröttem vad ordasokkal
Valahol az idő alján
Arany középén álltam

Már a sínek útját járva
Vaspóznákat számolok
És szemben a láthatárral
A végzet rajtam átrobog

Akár a kő olyan vagyok
Csak hullnak rám a csillagok
Már tudom hogy nincs tovább
Nem vált meg semmi szenvedés
Nem vár rám szép hervadás

Tudom hogy nincs bocsánat
Hisz' mindent megbocsátasz
Hiába minden szószegés
Nem érhet vád csak szenvedés

Spleen

Háttal a víznek
mélyül a csend
alig roppan a nád
amint egy madár
megrebben és felveri a nádas
ájult hangulatát
valami vízi jármű
halkan
nyikorog az éjben
égig nőnek
az árnyak estharmatok
fényezik a boka csillagát
már
köd lebeg
a füzes felett a dombtetőn
fények villannak
ahogy fordulnak
a gépek
nagy ívben nyugatnak
Háttal a víznek
egy nehéz étellel vállamon
a világvégi
csillagéjben
a tűnő időt vallatom:
megtalálom-e régen keresett csillagom?

Az (elképzelt) éjszakában
Platón és Szókratész
imáját hallgatom
Térdig a ködben
a leeresztő árok
árterében gázolok

a fénylő patak
mintha a múltba csalogatna

Háttal a víznek
felvillannak a lidérces örtüzek
már

alig sejtem
mit üzennek a csillagok
cserbenhagy a képzelet
részeg lelkem meginog
megmártom magamat
az önfeledt létezésben

az égbolt
magasba vonja tekintetem
örvénylik
a milliárdnyi csillag felettem
kitárom

a nyári éj
égre nyíló ablakát
alig érzem

létezésem
nesztelen

suhan lelkem
az

égen át

Ω

Örvényben

Miért nem lehet
Elszakadni Tőled?
Megigéz alakod:
Szeliden számonkér a fény
Mintha a kezdetek -
De előtte is csak Te lehettél?

„ÖRÖKTŐL FOGVA VAGY”

Szétfeszít a végtelen
Nem emberi lényegű értelem
Tanácstalan az Agy
Csillagközi fagy
És
A határtalan vesz körül
Ahol elvakít az úri tűz

Beléremegek
Tudom
Aki érti ezt
Elveszett
Mert
Soha soha soha
Ember emberen
A határon túl
Nem segít-
hetett

Ne hagyj pihenni

Ott voltál kopár fa ágán
Ha láttalak? – feléd rohantam
Te voltál – igen – Te voltál
Jó kísértés a vad rohanatban

Te voltál akit kerestem
Halálos csöndű lassú táncban
Hóhullásban nászban-halálban
És árva gyermek-szívemben
Máig hűség és tiszta láng van

Te voltál a rejtett értelem
Feléd szaladtam bomoltan
Nem tudtam betelni szavaddal
Ám nyugalmat mégsem leltem
Az ellenséges alkonyatban

Uram Te vagy a paradoxon
És az antigravitáció
Atilla kezében az ostor
S Te vagy az utolsó stáció

Uram kérlek – ne hagyj magamra!
Bár zuhog rám a sors ütése
Kopog házam udvarán a fa
Már torkomon az idő kése
Mégsem térít el tőled semmi

Ezt nem lehet elfeledni
Ez életem utolsó szava
Kérlek Uram – amíg élek –
Ne hagyj engem megpihenni!

Isten látja

Isten látja: állok a napon
Hideg árnyékom hull a kőre
Ki mondja meg? – találgatom
Miért hívtak keresztelőre?

Ki tudja azt hogy itt leszek
Az ezredvégi csillagórán?
S bánjam-e ha megrabolnak
Az idő virtuál valóján?

Azt hittük ifjan ostobán
Majd szerethetünk minden éjjel
S boldog korszak köszönt reánk
A harmadik ezredévvél –

Látja Isten: állok a napon
Fejem felszegve égre nézek
Félve szorongva imádkozom
Nem érzem magamat elégnek

Mint Athénben egykor Szókratész
Csak igazságot akarok
Leborulok árnyékomon
És a forró kő felragyog

Már nem emlékszem

Már nem emlékszem elmúlásra
mely sötét éj volt és hideg
hol csonkolt szárnyú madár árnya
karmolta tépte szívemet

Még serdületlen gyermek voltam
almazöld eleven élet:
rossz népek közt sem haszontalan
Jóanyámnak szép ígéret

Megunt a sors alul maradtam
széttörte csonka otthonom
baljós lett minden alaktalan
s a napszekér elvágatott

És milyen nagy volt hallgatása
sápadt árnyék írt a falra
folt lett a Nap a nyári égen
s szám fonnyadt imára-dalra

Földre lökött Apám halála
agyamba írt a fátyol kéz
„szikrázó jégtönk lett a szívem”
s lelkem fehér mint a mész

Már nem emlékszem hóhullásra
mely sötét tél volt és hideg
hol csonttá fagyott varjúlábak
tépték szikrázó szívemet

Azóta végleg elszakadva
és mégis visszaránt a múlt
bár fogják kezem jó barátok
minden reményem porba hullt

Ítélt az idő láthatjátok:
mindig a Jó marad alul
még minden kísért visszajárok
mert szívem semmit nem tanult

Értünk jön

Majd ha eljön értünk ama valóság?
Hullám hullámra fut haldokolva.
Vérző szívhez ér az örök éjszaka:
Ígért öröm ígék között elszáll
Könnyelmű életünk tündöklő nyara -
Már kész a késő Ég alatti bánat
Ha elmúlt az Élet: vége! – jaj annak
A vágnak mit ily nagyon kívánnak.

Nem elég szava – a Teremtő maga:
Megváltó remény és égi laboda –
Mit adna mást a gyarló föld fiának?
(Hidd el elég ez édeni csodának)
Már minden friss és szűzi tiszta minta
Ismeretlen lesz a Föld panasza:
Ártatlan idejét az örök „szép volt”
Hűtelen sem kéri soha vissza.

Értünk jön a rég várt félt valóság
Betakar az idő puha paplana
Alvó ködök alá zúzva meztelen
Már fogva tart az örök éjszaka -
A költő-lelke *par excellence*
Rejtezik - fél - és mégis él nesztelen
Ha hazahív a reménység szava:
Újjászületik a lélek szüntelen.

Fogyatkozásban

elidegenedtél
érzékeny magadtól
puha vattába burkolt az idő
egy lépésre a megértéstől
katatón révedsz a zúzmarás semmibe
téveszmék kergetnek - szemed lesütve
még maradnál mozdulatlan
ám szíved tudja: talmi vágy vádja
csúfol: az olcsó siker -
a világ ígérte csillogásért hittel
égni: nem érdemes – hitetlen
    Tamásként osztd szét kincsedet!
    add át kéretlenül mindenkinek!
    magadért és a világért
    lobogó tisztalángú hittel –
    hol van az már?
    hol van ama ifjú ember?

amint elmúlt a tavasz a nyár
színezüst derűvel
csak ez a józan reggel
figyelmeztet: még itt vagy
de ajakadon már
a tél kopogtat
(hallod? – valahol érted harangoznak)
szíved fagymarta tarlóján
ahol jeges szél guberál
learatott ábrándokat
ahol az édes ifjúság
szeretet morzsákat keres –
ne feledd! Ifjúkorát díszét sugarát –
egy lélekkel teljesebb életet
amint egykor lehetett
    feledni nem lehet –

Elemészti fiait

Egy antológia margójára

Kedves Mester, ha minden úgy történt,
Amint megsejtetted - nem nagy eset,
Mondtad: könnyedén visszajár közénk
Nagyszerű, zabolátlan szellemed.

Elégedett vagy-e? - mutass jelet!
Van-e, ki a *céltalan bánatot*
Elcsendesíti? Vagy okod lehet
Kiáltani: váltó, vigyázzatok!

Szívedben a kínzó kérdésekkel,
„Egy-egy kis gyertya ég a szemedben,
Miféle kikötőben lobogtak
Meg-megvillanó fénypénzeivel?”

„Kétoldalt karod tört evezője,
Félig a tenger magzatvizében,
De csak a kezdetben választott út”
Visz a sátoros hegy tetejére.

A féltékeny föld mindenkit beföd.
A megszaggatott és hűséges rög
Semmit nem tilt, nem kér, nem is köszönt:
Csak befogad a vak, közönyös öl.

Mint megszabott adót fogadja itt
Az élet letépett virágait -
Látja nőni, szökni legjobbjait:
A múlt, jövő, - csorba jelen csak int,

S lehullik az idővel egy megint,
Mert itt csak sorsába fonva őrzi
Halhatatlan áldozatát a hant:
Öleli, védi övét ott alant.

Ismerik mind arcod szép emlékét,
Míg éltél, szíved húrjait tépték:
Elirigyelték szívedből a dalt,
Mely riadót vert, midőn elillant.

Miért nem volt elég csak az élet?
Csak a dal? Önsorsrontó remények
Tépték szét az ének szülőhelyét -
S lett, életed jel, drága örökség.

Szabadság - szerelem gyermekeként
Adtál ajándékot a hazának,
S akik fegyvert, vitézt énekeltek,
Égig nőve, csillagokká váltak.

És hány síron nőtt korai virág?
Sajog a lélek és jajdul a száj:
Jaj! Te bolond, de messze futottál?
Gyere! játssz még, játssz csak, ha nagyon fáj!

Elemésztí Költő fiait a Kor,
És nem ért még véget most sem a sor,
Még el sem siratott halotti tor,
Már pókhálós feledés takar...és por.

~Ω

Születésnap i köszöntő

Mint vitorlás: levél
A fényes suhanásban
Láthatatlan örvény ereje emelt
Egyre feljebb
És csak az utolsó napokban láttam
Félelemtől rebbenni szemed
Elfojtottad a szívedet szorító vágyat
Kiáltani kétségbeesetten a világnak
Segítsetek!

Sötét árnyaidat kalodába zártad:
És melléd szegődött a bölcs alázat:
Útitársnak

Én ott voltam és láttam
Mint hozott vissza a földre
A kusza remény öröme
Mint kötött gúzsba - fogott körbe
Az anyai szeretet börtöne
Ám hű szíved tudja
Ama idő mintha kútba hullna
Súlyos útján emlékeid dúlt özöne
Elveszett örökre - elszakadt a húrja

Nem hagyunk magadra
Az örvény mélye felett
Világít a szeretet
És újjászületésed napja
Így szól hozzád a lélek hangja:

Kézen fogott Téged
Életed Gyógyító orvosa
Minden nap láthatod
Lelkedben ott ragyog
Az együttérzés tiszta emberi arca
Színarany - nincs salakja
Akit a sors kiválasztott

Téged néven nevezett - még ma is Ő vezet
Sugárzó hitét tudását adta
Bíztató szelíd szavát még hallod:
Meggyógyult Anyuka

Mindig

Mind mint
egészre rész
ha félre néz az ész
és félre nyúl a kéz
(megrövidít a csibész...)
ha félve élsz?
félve nyúl a kéz
már félig sem élsz
semmit el nem érsz
egészre rész
ki ne mond mire mész!
ne kérj bért szeretetért
mert ami jön betegség!
ki ne mondd mire kész
az ember né- hány petákért!
és még
mindig mindig
egészre semmi
a macska hiába egerész
félre kell nem félve tenni
vagy tönkre fog agy-tönkre menni
a tanulság semmi?
ennyiért mennyiért? lehet feladni?
csak annyi ennyit kell feledni...
mindig mindig
ne késs ne késs
ha eső esik szakad
és nincs ernyő esernyő kalap
zeng az ég Juhé! szaladj!

nyakunkon a zuhé
avasi zápor nyári jég
haragos szél hideg éj
nem semmi- ség

hideg a kék harmatos ég
felhő fodor szakad
no már elég e lég
csak fúj a *Nemere* és erre
elrepül a szalmakalap

Életkép

az élet, minden:
anarchikus véletlen
torzó...töredék

Szárszói emlékek

Emlékszik:
Távol fényes ablakokra -
Arra vágtatott a fémes arcvonal
Lámpák rácsok sorompók mögött
Vad robaj:
Különös világvége közelít!
Emlékszik álmában
Már próbálta egyszer
Ugyanúgy feküdni síneken
Zárójelek között közömbösen
Mit rávasalt a félelem -
Fülébe zúgott az a csattogás
Zizegtek már a sürgönyök
Membránja pattogott
A sodrony húrokon
Lelkében rengett már a föld

Nem bírta már!
Megfeszült
A végső pillanatban
Nem menekült
Nem félt Ő sem
Csak felállt -
Állva várta s ölelte át
A feléje zúgó acél paripát -
A rettegés iszonyat mozdonyát!

Bacchanália

*Lehet- e büntetlenül
Újraszületni romjaimban?
Ladik K.: Hvari cantók*

Talán...talán a legszebb
A Cantók
Fejbőröm borzong, bizsereg
Félbetört sirályok, istenek
- Mind kerékbe törtek -
A halovány, néma, hamuzsír
Hadarak a Holdra néznek -

Miért? Kiált ki parázsra lép -
Kié a paradicsom?
Ki vagy te állat?
Hol a kígyó melynek farkára lép?
Már az élet naprakész
De hol az ítélet és a halálra ítélt?
Talán a túlélő már megmarad
De sarkához mindig egy árny tapad?
Minden nyitva
Ikarosz a habokba'
A táj is önmagába dől

Magába zár a céda csapda
Mint az anyaöl
De ha megváltod magad
Mint egy kemény ököl?
Bacchus! – hajnalod meggyötör
De megpirkad
(megjelöl és felemel a pillanat)
Amint könnyet ejt tágranyílt szemed
Ott vár feletted
'Vénusz-ártatlan sosem volt'
Ádám-Éva hetyke szűz jutalma:
Mirtuszágán két vadalma -

Beethoven süketen vakon veri a zongorát
(Miért sír a dallam?)
Bacchus áll a bajban
Kábítószerűzten
Kényszerképzetekkel kényszeredetten
Mellének szegezett kérdésekkel
Mint Zagreusz a Panteonban
Szemében termékeny talány
Androgin – Fauna?
Hazudik a lány?

Lehet – lehet
Lehet újjászületni
Lehet azt is
Kőasztalnál merengeni
Borozgatni – felejteni
Selejtesen nevetni
Szeretni Lehet
Három élet
Kár – érte kár!
Nincs nagy rakomány
Csak a végzet tépi a vitorlát
Lehet Lehet
Még van remény

Csak Beethoven játssza a Sors-szimfóniát

Töröld le a könnyed
És felejts ahogy lehet
Hogy éget a villany
Sápadt éji végzet
Száll át a fejünk felett
Menj! Oltsd el a lámpát
A Bárkán

Forma álmot takarja be tested!

Nagyszerű ez a dal
Jöjj végzet! Álom éje...
Ikarosz az égre száll!

Fagyott bársony égen
Fut a téli reggel
Ikarosz az égre vizez
Haldoklik küszöbödön a rend
Csendben haldoklik
Szekrényed mélyén a magány

Te azt nem tudhatod

Ketten a síneken

hajadat a szél kapkodja
arcon simít
mint egy kedves ismerős
meglegyint a fagyal illata

nézed a város messzi fényeit:
a körutat – a neon-tiarát
s az állomást
mely itt tüzel közel:
dohog dőzsöl üzemel
ég a pokol...
csak nézlek: a figyelő szemed

kése éled: a fényeket nézed
érzem moccanásod -
bekapcsol áramköröd
anionok és kationok
tolonganak a szívemben
rohannak a kilátóhoz
értésülni rólad

érzem a kezed
megered
fejem felett ellopakodik a csend
kimarjul és mozdul a mély
csepereg a csillagos ég
érzem törékeny vagy
térded összekoccan
megtermékenyít majd a hajnal

gyönyöreink fölött
villanás gyújt gyertyát
gömbjeid között
feléled sóhajod
felködlik a szemed
sötét illat lebeg
felzendül a mély
mandula és fahéj
forró erdeje:

multidam landisok
múltimák multiszoft

baola kantáta – a hajad zuhataga
hajad izzása...

ez az az éj
fényt szór a tájra
messziről kiált felénk
jön jön
és szikrát szór már vonatunk
vérzi szívünket ez az emlék
különös itt a pálya mellett

mégis a homályban
heverünk tönkre verten
a vérző guruló világban
kőerek és vasak között
felettünk robog az örült gépezet
robaja eláraszt
úgy hogy belehalsz
azt hiszed belehalsz!

mi ez ha nem a beteljesülés?
a szabadulás döbbenete
riadt idegen földközeli
a boldog félelem: itt vagy velem

miért van itt? miért jött el?
túl korán vagy későn érkezett?
tudja vétkezett
maga ellen vérzett
de ha nem hajtja fejét
sínek mellé
nem ismeri meg soha
mi az iszonyat
amint elrobog fejük felett a vonat -
a rettenet másvilága
s nem tudja meg az igazat
mi az iszonyat fáradtsága

hajadat a szél kapkodja
arcod eső paskolja
meglegyint bőröd illata
még itt vagy velem
mint egy régi emlék
mint egy drága hangszer
ismerős
múló
dallama

Salakvirágok

୧୨୩୪୫୬୭୮୯୧୦୧୧୧୨୧୩୧୪୧୫୧୬୧୭୧୮୧୯୨୦୨୧୨୨୨୩୨୪୨୫୨୬୨୭୨୮୨୯୩୦୩୧୩୨୩୩୩୪୩୫୩୬୩୭୩୮୩୯୪୦୪୧୪୨୪୩୪୪୪୫୪୬୪୭୪୮୪୯୫୦୫୧୫୨୫୩୫୪୫୫୫୬୫୭୫୮୫୯୬୦୬୧୬୨୬୩୬୪୬୫୬୬୬୭୬୮୬୯୭୦୭୧୭୨୭୩୭୪୭୫୭୬୭୭୭୮୭୯୮୦୮୧୮୨୮୩୮୪୮୫୮୬୮୭୮୮୮୯୯୦୯୧୯୨୯୩୯୪୯୫୯୬୯୭୯୮୯୯

Feltámadott

Magam
Vagyok, aki vagyok
Elnyúlt óraárnyak virágában
Virrasztok
Míg megvirradok

Harmadnapon
Vigye a Jóhírt
A csepp kőmadár
Csőrében szívem
Égre nyilallik már
Az élet feltámadott köröttem
De sápadt asztrálestét
És sebeit nem feledtem
Amint végre reám talált
Harmadnapon
Kezéhez szelídült szívemmel
Ő csak ennyit mondott
Jer!
Kövess engem!

Never more

Nem alhatom többé
Hanyatt homlok a bánat
Növekvő jajjal fut utánad
Csak ez marad
Örökkön örökké
Egy mondat
A madár a dal a dobaj
(Sóhaj a baj és az óhaj)
Te magad

Talpfák között

*Remegett, ha ráleheltek
gyermek volt még
Ladik K. Gyermekrubin*

kisvirág a töltésen   nem tudhatod honnan jön
rezeg a fényben   hová megy az élet
szétszórja illatát a szélben   felszállni nem lehet
két állomás között   hiszen itt soha nem áll meg
kelletti magát csak vár   néha látogató jön
míg leszáll az alkonyat   napozni idejár
majd eljő a hajnal   egy aranyzöld gyíkcsalád
csak vár- míg érkezik   távolabb
valaki és rátalál   egy pisztrángos patak
   nevetve lejtőre szalad
kisvirág   körülötte mennyi rejtelem
van e nagyobb magány?   páfrányok alatt
ha elrohan az élet feletted   békák csigák
megtép a szele   millió zümmögő bogár
de nem szakít le senki se'   mind fut a dolga után
csak pillanatnyi robaj után   kié ez a öntudatlan
a süket csendben   tündér világ?
még nagyobb a magányod   a töltés- a várakozás
mert lemaradtál   léthatárán nincs élet
nem mentél (el) vele   mezők-vizek felett
mikor elment a vonatod...   állomástól-állomásig
   visz a a kettős fémvonal
kisvirág a pálya mellett   soha nem érinti egymást
éget a nap   szünetjel szignál
elszárad a lelked   elviszi szíved s tekinteted
kifakul
néhány nap alatt   fut a sín pár a rengetegben
időnként elhalad   mint egy ostorcsapás
melletted egy-egy vonat   mint acélszalag-kígyó
nem hagy nyugalmat ☞   fut erdőkön hegyeken át

mezők vizek felett	föld közelben
állomástól állomásig	élnek futnak utaznak
gördül robogva	térben időben
egymástól távol	bámulják egymást
egymáshoz közel	ismeretlen idegenek
a két külön világ	- kizárta magát
ablakok hideg fénye	már rég az ember
villog a rengetegben	megalvad vére szeretetlen
a sötétben	tükrös szobákban
egymás mellett	és betölti szívét magánya
külön időben ☞	a magány szomorúsága

- a vágy
az ember világát
csak mint dühös roham
rántja viszi előre
sikoltva vágat –
vakon mindig
télben és nyáridőben
ami marad a síneken
a szomorúság kietlen
csendje em-ber-te-len
sebhely

a töltésen
a sínek mellett
elszárad az élet kisvirág
csak vársz a kettészelt világban
mező illatot sodor feléd a szél
elvágyódsz mehetnél
de itt halsz meg egyedül semmiért
melletted közel borzong az erdő
suttog körülötted a lét
de te számkivetett vagy
kapkodod arcodat
a robaj áradatban
semmit nem értesz
miért vagy itt? miért születnél?
hol a te helyed? hová mehetnél?

állsz és virágzol semmiért?

nincs válasz...

de Te érzed a kettészelt időben

a két világ üzenetét...

Ártatlanság kora

Meghívás:

(1)

Mint boldog fuvolaszó

Úgy jött el a reggel...

Ártatlan álmok játszottak

Szívemmel önfeledten

Megismerés:

(2)

Nézek magamba -

Mint ködhát méla Buddha

Köldökén lomha fantom:

Vár ott- csak várok fennakadva

Csodára csendes pillanatra

Vágyom: Az utolsó csatára -

A roham suhintása

Míg elveszi életem?

Eszem értelmét

A napos napra rántom

Már nem érint rágalom

Elvérzem magam -

Metszetemben nincs szána-

Lom...megalvad a kép

Szemembe-meredten

Menthetetlen

(4)

Mert sugárzó a Nap

Szabad részeg marad

Csomós lett szegény

Mindenben elakad

- Micsoda legény?

Szeme lángol

Dühe felpuffad

Agya-láza horgad

Nyelvébe harag harap

Elnyűtten felnevet

Csalfa a hegy leve

Modora megolvad

Lánca elszakad

Sómadaras

Jég-láng arcán

Mosoly fakad.

Guruló hangok iramodnak

Orgonák és harangok

Piacát előnti a zsargon

Az ég kék-piszkos levesébe

Levitézlett szalagok

Csillagok zuhannak

A rossz tudása megmaradt

Pállott fátylak szakadoznak

(3) Számvetés: Végre - Titkos falak hasadnak
 Lábat mosott a listás végzet:
 A költőkre szavazok Titkokat kapkod a szél
 Nekem más sors nem kell - Élet hová mehetnél?
 Koszos kosok éhes far- Kiért kiált a törmelék?
 Kasok csonkig rágott csontok Még sincs selejt
 Döngetik a palánkot Mert az idő ma felejt
 Az ablakon nincsen kétség De pici nem törik meg
 A költő lázas fecseg Semmi nem történik
 Könnye szakad Nélküle mulat a Költő fia
 Elfut a kétség réme – remek Tombol
 Baba sír A banális bacchanália
 Részeg mint a Csap Még sincs botrány karambol

Vízió

Őszi vágy, késő szürettel,
 nem hiszel már semmiben,
 begombol arcod két szeme,
 és ajkad süppedt árka vádol,
 nem érted: ki űzött ide
 a forró nyári éjszakából.

Ím a Föld...a Föld,
 hol attraktív az emberész,
 hol minden életet megölt
 a gyilkos, videó szemét.

Magfúzió, vagy atombomba?
 miként halálos ölelés,
 a lélek épít, de romba dönt
 az önsorsrontó érdek-ész

Hinta a parton

Mint mikor bőr szíjjal beretvát fennek
Csattogva villog a fénye
Bőrszíjas szegekkel
Agyba-főbe vertek keretlegények

Megtalál a hangom
Nyúzott sápadt arcon
Rémülten bámul a borzalom
Feszül a tükörben képe
Forradalom? – vagy vörösteror?
Ez a történelem kérdése

A vízen „hályogos uszályok”
Fénykarcok szikráznak
Nyomdok vizek felett vitáznak
A szakadt vitorlavásznak – sirályok
Zöld partért kiáltanak
Hártyajég nyilazza karmaikat

Uszadék fákon
Átázott hínáros sátor
Egy öreg manó
Bóklász a parton
Egyik szemében (j)ég
Másik szemével lát
Tintafaló keze tisztogató mohón markolász
Soha ilyen nádaratást -
    (szól társa a koravén kormorán
    bukdácsol az álszent
    kényesen rátüsszent
    rikácsol a gácsér: sok a vér
    sok az ész – sokat ér...)
Mint a kagyló igazgyöngye
Távoli gyűrődés
Fog heg-koszorút a lagúnák fölé

Porhó könnye zuhog a mélybe
Nádszagató
Tengerszem Apó
Kövületeket tisztáz
Millió éves ősi minta
A gleccser jegébe fagyva
Izgatottan ráng a szakállá
Guggol meredten
Elmerülten motyog magában
Törnek a kromoszómák
Törnek a gerincek – nyög fel
Olvas az időrengetegben
Mosolyog magán
„Kirakatok a parton”
Mindenütt kincset talál
Ám mindez csak külszín felhám
De mi lehet a mélyben
A Bermudák vizében
Ahová bújva múlik időnk
És alá száll a láng...

Minta

Mézigabuborék
Palack posta
Az a megszorult levegő ék
Lehet-e minta?
Bepillanthatunk-e általa a múltba?
Vagy többet őriz-e a szúnyog lárva
Millió éveket bezárva a borostyánházba?
DNS örökség –
Bezár a jég- és légbuborék
Őrzi az idő mélyén az élet lényegét
De egyszer az *újra*kezdéshez
Elég lesz-e majd e semmiség?

Szemed fénye

Hála: szemed tükrében élek
Szerelem és vágy szétfeszítenek
Ám félek: a mélyben mindenütt halál
Csak azt mondjuk Égnek mi földet ér
Csak azt várjuk szüntelen mi véget ér
    Simogató kéznek a tenyér –
        Éhezőnek a kenyér

Éji szárnyzuhogás a csendben
Hótiszta szűz rebbenő mosolya
Ám nappal életfáklyák lobognak
Itt vannak és Téged akarnak

Csak azt mondjuk szépnek mi megmarad
A szárnyzuhogás könnyű rebbenése
A kútba dobott hangok únt szerelme
Tompá moraj...csillogás...sikoly
A visszhangzó pillanat sötét hullámverése
„Memento dzsoj...”

Hála: szemed tükrében élek
Felitatom könnyed ha törik a szilánk
Félek: elragad Tőled a holdvilág

Szeretet és vágy szétfeszítenek
Ám a mélyben mindenütt halál
Minden ég a pillanatnyi fényben
Nem várja meg a szörnyű robbanást

Legördül a színes filmszalag
Ködfehér éjben bolygók csillagzanak
Tarka mének szaggatják a csöndet
Égen földön sárló ájulát
Még csak az imént érkezett
Minden új és szűzi tiszta

Kezében fóliáns tekercsek
De szíve mélyén bizton tudja
A Földet nem adja...
Nem adja semmi pénzért vissza!

Játékváros

Körülvesz a telhetetlen
Lelke nincs tékozló világ
Ha gyenge vagy eltapos
Mert ingyen semmit se ad

Örölnek a hétköznapiak
Ezredek óta szüntelen
Mindenféle ócska álmod
Háborút békét vegyessen

És csak néha-néha terem
Igazgyöngy a pocsolyában
Elsíbolják kincseinket
A hatalom mámorában!

És mennyi vágy kísért ma még?
Éretlen mind és mérgezett
Ne hidd el csalfa ígéretét –
Drágán adja ki vétkezett

Piacon árul szerelmet
Könnyűvérű Szép Heléna
Nincs ára a becsületnek
Olcsóbb mint a bontott téglák

Mégis mindig lesz művészet
Míg él teremtő akarat
Mi változik? - csak az élet:
Mégfagy olvad - erőre kap

Ezredek óta szüntelen
Játszani kell bár nagy a Tét
Az ember kicsi esélytelen
Ám ha felnőtt már nemzedék...

Túlsúly

kimúlt hangulatok terhét
miért cipelnéd?
nevető szemmel
ne tört szívvel búsulj!
kelj derűsen: veled az Ég
neveld felesleges dolgok vehét
77
nap-nap után

Szex haiku

szeretkezésünk
két vágyott félrelépés
akart aggálya

Szerelem

kis benyomások:
örök platóni játék
a szízi szeren...

Mazsorett

az aszfalt közönye felett
virágzik életünk csodája
igéző formák hívogató völgyek -
magukat ringató hölgyek
finoman ívelt bokája
és szeme gyors jeleket küldött:
Mon Ami...ti-ti-tá...ti-ti-tá
szívem örömtől repdes
- várj reám Kedves -
és tiéd leszek egy tavaszi táncra.

Farkasok beszélgetése

Farkas figyelemmel
Okos figyelemmel
Hagyd, hogy éljen, megértsen
Megérjen az idő
Hozzád férjen, érintsen
És eljöjjön hozzánk az első:
A mi időnk beteljen...
Hogy léted szabad maradjon
Ne engedd, hogy verem mélybe csaljon
Gyűlöljön az ember – gyötörjön
Minden puska téged öljön...!
Ne kergesd a sorsot
Mindig két esélyt ad
Ha nem kapod meg nyomban
Amit akarsz? ne sürgesd azt!
Majd ad helyette jobbat – többet
Ne engedd
Hogy a csahos horda
Az okos figyelmet
Mindig magára vonja, bitorolja –
Tudja azt a kutya
Ha kiül a kapuba

Bátran ugathat – moroghat
Tetszik a gazdinak.
Tudod milyen az ember ha éhes?
Ha szorítják fél, nagyon veszélyes
Vagy elveszik játékát?
És milyen sokféle még egy is
Ma nem olyan mint tegnap
Lénye mindig változik:
Ma valamiért harap
Holnap már csak kacag –
Nagyon nehezen kezelem
Te is légy óvatos!

Különös az ember
Köztünk csak a veszett szeme lobog forog
De ő földre rogy és könnye csorog -
A másik korbáccsal bünteti a tengert
A harmadik társát máglyára küldi el
Fékezhetetlen
Hatalmas csapatokban útra kel
Ilyenkor kerülni kell!
Nem szenvedhetem
Oly fegyelmezetlen, neveletlen
Pedig milyen szépen énekel?

Üzenet: Eljő a hajnal

Zuhanásos éjszakák után
titokban
titkok után rongyokban
eljő a hajnal
halálraszánt dalok utján dallal
takarják el a tegnapot – holnapot
ezek a nappalok tartják (ki) a napot
ma holnap kezdődött
furcsa hegedősök járák az utcákat

hócipőben – kezükben fegyver a szó
a szózene szó csendőre is ott van
nem látja a bajt a sötét
csak oson csak oson csak otthon
tüzesen fut a házfalakon
benéz a héttoronyba
nincsen semmi gondja dolga
cirógatja testét – meglebbenti leplét
gyászra festi fecskeröptét
megcsókolja kecske csecskékörmét
nem ad felmentést – rád fújja hidegét
és sarokba ért a sötét (szorít)
felszisszen a szeglet hisz' repedésbe vérzett
a menyét

rémálom
egy Ámor-nyilas rém álma
Felsőkakukkváron
nyilát forgatja mérgében
kiskacsákra lövet éppen
ez a senki háza: nincsen benne senki házi
nem akar dalolni kínos futni hagyni
ma kezd szeretni-lenni, megszerezni sokat
akar megkergetni: akar akar akar
lét formát kiforgat
perget száraz szentet de az éhes gyermek
mögött egy fakereszt forró-köre dermedt
nem kér védelmet-kegyet, engedelmet
láza elcsitul
könnye vágya kicsordul
hazavágtat: laza csikó-csókkal rád nevet még
mesés: fuldokol az ég
a humor és a nevetés
gyermeki ölelés:
Al – ex

Holdas éj

Egészen a földig leér
A Hold fátyola oly ledér:
Elfedi vagy kitakarja
Amit az éjszaka ígér -

Nyújtózik: mutatja bájait
Mint érett gyönyörű asszony
Nagy fénye az éji világnak
A tenger szívébe markol -

Oly rejtelmes a Hold udvara
A vágytól szinte lángol
Mint reménykedő szerető
Ha kedvesével táncol:

Rejtené is szerelmét
S élne a világtól távol

Metszésponton

Pokolgép ketyeg mellkasomban...
Nem! mondom újra meg újra,
ahogy csillagok a sötétre...
Papp Árpád: Metszéspontok

Szinte robban a csend
Körötte szilánkok sziszegnek
Feszültséget teremt
Egy arc
Képen a Költő: merő vívódás   harc
Szeme szenvedő
Szívén súlyos a teher
Lelkében keret

Melle közepén a fekete fakereszt
Férfi – rácsok mögött – lehetne halálra ítélt
(Ajka fölött lázadó lázas feszülés)
Lelki életet él: tűzben ég mindent megítél
Ennyi csak az élet?
Szeme némán kérdez – és a jövőbe néz

Krisztus szomorúsága ül az arcon
Túl mindenben – élet-halál harcon
Amikor belátja hiába jött –
Mint aki mindenét odaadta
És mégis csak azt látja
Nem volt elég – hiába nincs segítség
Néma szája nem beszél
De szeme kiált – az mondja
Bár nem olvastam – ismerem sorsodat
(Könyvmíves lettem)
Elnézve sápadt arcodat
Nem kérdezem: kellek-e?
Ábel testvérednek tekintem magamat.

Tettenért hangok

tudják azt a percek órák
nappalok és éjszakák
mit is akarhatna mást?
mikor itt van előtte
a pici varázs

a megfoghatatlan láng
beköltözik
és láss csodát világ
a költemény? – megteremti önmagát

Duett

Vastövisre vásik -
Cafatokra tép a foga
Gazdátlan kutya lopakodik
Lemeztelenítve: cipő ruha

A Hold fehér lidérce
A holt nyomára lel
Ám hiába kérdik – nem felel

Torkomban még az ütés vas íze
Kezem rándul
Mintha védekezne

De már a mozdulat
Meg sem fogant

Padlót fogva vérzett
Már nem mozdult a sötét sziluett
Mikor lezuhant

Incesztus

az agyába nyúlt -
vegyétek és tegyétek:
ez az én vesztem

Magány

Salakvirágok közt
Porral színtelt poharamba
Hull a könnyem
Sírok

Elnyílt óraárnyak árnyékában
Megvirradok

Míg eljössz értem
Átnyilallik az élet felettem
Kígyólomb hajamra száll
A síró kakukk madár
Még alig éltem
Férges dzsungeledben
Uram
Mikor fejemben
Újjászületett a kristályos értelem
De harmadnapon
Betoppant a magány

1945: Herszon

Fogd álomra magadat
De ne olcsó
Holdfénybe szórd
A törött szárnyakat

A semmi képe tovább rajzolódik
Álmodom
Amiről azt hittem a való
Herszonról
Mesélnek a puszták
Se hír se
Remény se-
Hold se szél se jaidult értük
Oly bánat zárta le
A szív lakatját

De csitt! Az élők
Meg ne hallják...

Török az őszt már

Hull a könnyem
Szemem sarka fáj
Bűnjel az éj pecsétje
Gyógyír a muszáj

Rabsic a gyilkos éji horda
Miolta kezdett lenni
Szarvas ága csontja
Megfelelni látszott
Esendő lomha volta

Kiviláglott
Ám hiába várt ott
A vadász hosszú méla lesben
Kihűlt a kedve
A csodaszarvast eleresztve
Elolvadt rég játék-zsetonja
Alulírott
Állt csak ott
Lovát már rég kifogta
A levegőtlen égen
Egy madár kaszált
Vérzett és hullt a tolla
Vérzett az őszt vérzett a határ

Állat vére harmatozta
Ne lőjetez ártatlanokra

Soha már!

Tollas ballada

Itt engem senki nem kereshet
Sziklákhöz vert hullámokon
Teljében zúg az ár s az ég
(Mely kéktől mely kékebb eredhet?)
Azúr a víz s lazúr a lég...

Repülj hát kéregladik kis csónakos!
Alant a habzó víz zihál
De fent az édes szél kiált
Hahó! Rabol a Hal-király...!

Itt engem senki nem szerethet
Rikolt egy halfaló sirály
Önzésem lidérces halveszély
Alattam sír a jeges óceán
Táncolok ringó halfarokkal
Süvít a szél
Az orkán már tengerre szállt
Egyé forrva víz viharral
Baljós függönyén kereng
Két kormorán

És zsákmányolva álmodom
Éhes tenger nevelte hullámokon
Én éles csőr
Vad hullámlovas és keszegvadász
A halak ádáz farkasa maradtam
Bőségben élek de rabolni készen
Az édes ég
A tenger és a vér ígézetében.

Fényudvar

Bezárva az időkalodába
Csupa zöld kék barna árnyék
Reszket és változik át
Barokk lilára
Lenge dallamszárnyat ringat
Egy szikár Bach fuga futama
Kérőre várva randevúra hív
Szép szőke Aletta

Egy fél ablakpaletta
A délutáni csendet telesírva
Reflex fényjeleket küld
A terasz felé

Virágport sodor az éhes déli szél
Trópusokról szerelemről mesél

Bezárva az időkalodába
Zöld barna kék emlékek
Drága árnya elragad
És a késő nyári délutánban
Veszíteni és szeretni tanít a Nap
Szeress hát akkor is ha nem szabad!
Amíg tombol a nyár
És csókot éget a napsugár
Csupa-zöld kék hűvös árnyék
Reszket irulva-pirulva
Fényre gyúlnak a vágyak
És a megperzselt szívek
Új társra találhatnak!
A nyári nap mint boldog zene száll
Nincs holnap se holnapután
Csak ez a sugárzó mai nap
Csak öröm csak ünnep csak
Nyár van és örök

Mikor mindent szabad
Amit az álmok maguk akarnak

Amíg tart ez a nyár
Az ezerszer megvert
Megalázott élet
Magára talál
Üzenet száll –
Az élet: szerelem játék
Minden hív élni tanít
Mind-mind keresi
A nyár örömeit

Az élet diadalmas áradása –
Játék és szerelem
Önfeledt vad futása –

Amíg tart ez a nyár
Talán az idő sem állhat meg
Velünk marad a pillanat
Az álom fényudvarán.

Aki szíveket kér

Ha az Úr elé léphetnék?
- Nem eszelős kívánság?
Kérnék Tőle
- No mit kérnék?
Négy szívet
- Minő badarság?

Szeszély lenne még (sok-sok)
Pénzt is kérni Tőle ezért?
Minek a pénz gazdagság – hallhatnám
Akinek mindennél többet ér
A szerelem barátság - és négy szívvel él

A tűzjáró

Napokig ül a csendben
Önmagában elmerülten
Készül a lehetetlenre
Honnan születi ereje?
Mindegy
Halálát - önmagát legyőzte

Visszaszámlálás

Minden kész a változáshoz
Fehér fényben izzó homlokok
A klaviatúrán karcsú ujjak
S a képernyőn szellem-tűz lobog

Az utolsó kapcsolat

különös egyén
kerestem X. Y. kegyét
most hogy meghalt szegény?
számomra sincs egyéb remény...

Az élet vize: 1999

Bokáig vízben állnak a kertek
Csapzottan futnak el a percek
Közöttünk él néhány hamis pallér
A víz gyilkosa jár a földön: Mr. Arzén
Tiszta tiszai halpénzzel fizet
Sáraranyért kiírt erdőt hegyet vizet

Isten veled

Ín memoriam: Fodor András

legördült egy könnycsepp
valahol becsukódott a könyved
vagy egy ajtó
és nem volt szabad visszanézned
végül a megmerevedett kép: nagytótál
lobog a nyár
a mólónál
nézed az elsüllyedt házak felett a sebhelyet
a hegyet: Badacsony tornyát
annyiszor becézte szemed
szád még formálta az utolsó szavakat
még ott lebegett a víz felett a gondolat
tétován
így őrzi az emlékezet
amint életünkből egy darab elveszett

Életfogytiglan

Egy sötét árny teletűzdeli
a nyomorúságot sastollakkal -
Ezek a Napba hulló szárnyak
elégnek kinőnek szakadatlan

A béke kánonja

A lázadás ártatlan gyermekeit
A bilincses lét-idő igája
A veszett nemzet százezreit
A békeesség mocsarába zárja

Bizonyosság

hegyeivel felhőzve
már messziről tündököl az ég
ha rád riad az idő ősszel
és megtépi ruhádat a szél
elveszted szíved egészen
amint megérted: *közelít a Tél*

Enteriőr

Csak a szem
Fehér abroszok
Pohár és ezüst
Az asztalon a kristály
Mindig tiszta
Csak a szem párás – a boldog
Mely a látványt mohón felissza

A hit

P.J. emlékére

bízni a keletkezésben
az áttekinthetetlen tervezetben
elhiszed:
elég a figyelem a kellő türelem
és megszületik majd
az egy
az egyetlen
amiért élni érdemes

Igéző

Jöjj és nézd!
Pecséteket tör az ég
Zeng az ítélet
Nézzed! Így teljes az élet:
Fehér-lovat áldoz a sámán
Bukj fel az árból Sátán
És iramodj tova
Ahol már pirkad a fény
És beszél a fákkal a bús őszi szél
Nyomában a halál lova
Az éjfelete mén
Szügyig sárban gázol oda
Ahol új felhőket gyűjt
Maga alá a Nap
Kisarjad és él már újra a remény
Jöjj és nézd!
Pecséteket tör az ég
Fekete lovat áldoz a Sámán
Az élő életet megáldván
Szellemeikkel társalkodván
Elfordítja az idő kerekét

Béke van mindenkiben
A Sátán szelíden visszatér

Jöjj és nézd!
Most már minden élet
Tudja a helyét

Sarjadás

homage a Pilinszky J.

A semmire koncentrálnál
körül az üres határolt telek
a látvány egy pohár
először érintelek
s ím keletkezésünk most már
elrendeltetett
megidéztelek
és *Te megváltottál*

Tudom ezért még megfizetek
ám sarjadó magamnak
nem kérek kegyelmet

&

Adj helyet!

minden jó
mi gondolatot ébreszt
de csak a szépség
tisztá energiáját élesztve
redukálhatod magadat a végtelenre
az örök egészre
húzódj vissza
helyet adva
a nálad többnek
a tiszta szellemi létnek

Mindenszentek

más arcok	gyűröttek	Öregek
nyugtalan	Jelenség	a korban
Emlékek	virága	feledés
csak élet	nem lesz már	a Borban
az egész	Teljesség	eltörött
Cserepet	hoz nekem	gyöngy helyett
álmaim	Délibáb	becsapnak
Bárkire	gondolok	halottak -

Ki az?

Ki azzal eldicsekedne? - egyedül
Sikátorból királyi termekbe tör?
Csak költőnk szelleme ha elhíresül -
S babér várja Őt vagy bilincs és börtön

A költő rendhagyó kísérlet
Nem hasonlít máshoz semmiben
A kifejezés fegyverével
Perbe száll a létezéssel

Ám a költő nem győzhet mégsem
És nem veszthet csatát semmiképpen
Bár feláldoz szerelmet életet jogot
A Harmónia mirtusz erdejében.

Költőnk tudja: rendhagyó kivétel
Ezért Mindent összetép s újragépeli!

Fogas kérdés

Eljössz hozzánk mind a hányan?
Ég veled leszünk már négyen
Így aztán egyedül Jó-barátom
Kié az érdem?
Ha élünk együtt békességben?

Tegnap

Először is a lét ritmusát
A kényszerítő bajokat
Féltük – a fényt a sárga házban –
Mégsem hittük hogy áldozat

Így fogytunk végső lassulásban
Kinti - benti határokon
Világelső volt pusztulásban
A magyar és székely rokon

A levegőtlen hóesésben
Ki várt itt gyógyító csodát?
Rávallott társa példaképe
A tegnapi hamis barát

A vörös barokk alkonyatban
Nem várt senki jó folytatást
De megteremtjük majd a hajnalt
S az életet ha ránk talál!

Happening

Így múlik el minden ami szép:
Az elsőt csak a második s a többit
A perc az órát - sok csillagév...
Lásd! Itt a Földön mindent félre löknek
Ezért a szíved legyen mint a jég.
„Akárhová csak szabadulni innét!”
Arcomba vág az önző rémület
De fogva tart szívem – hát nem lehet
Bolyongok Danteként az alvilágban
Mégsem vesztegetem el az éveket

Krózus vagyok – üveg órák Krőzusa
Körülzár az örült kavalkád
Földre ránt az ember-milliónyi érdek
De mind hiába koldul harmóniát!
Nem fáj csalódás: ezen rég túl vagyok
Hidakat vert bennem Tél és jégmagány
Ha tavasz jön a régi szép tavaszra?
Már fogva tart valami új talány.

Friss szellő fújdogál a Tó körül
Már izzadnak a fák a gyökerek
Jézus szól? – nevemet hallom héberül:
„Kövesd a Gyermekeket s az Öreget!”
„Siess a folyón át a fák közé!”
Veled lesz Hénok és a kis Noé
Bátyád vár ott a Nap és Anyád a Hold
De távolabb vigyázz! Vágy les rád valahol –

Menj! Siess! – már a földet szántják az egek
A bárkában túlélheted az ítéletet
Ám megparancsolom: a túlparton
Kezdjete emberibb életet!

Számvetés

Hétszer hét év volt az iskolám
Az első hétben – zord magányban
Vízre írni tudtam éjszaka
Kőre-fára véstem új imát
S dacoltam széllel egymagam

A másodikban – országút
Szalagja lett az otthonom
Csak kóboroltam mostohán
Gazt kutatva kerestem gombát
Út menti árokpartokon

Már kétszer hét év telt azóta
Hogy ismertem kártyát s csaltam is
Rám vártak minden rossz csehóban
Jaj! Hányszor ütöttek átkozódva
Ha kicsaltam forintjaik?

S csak játszottam játsszám hajnalig!
A börtönt és a szegényházat
Istennek hála elkerültem
Bár jártam néha térdig sárban
A jó modort sosem feledtem

Szerettem széplányt úri módra
S megcsalt mégis egy jó baráttal
Most itt állok árván megrabolva
Szívemben avas izzó vággyal
S nincs ki befogad éjszakára

Kincseket? – vagyont nem szereztem
De megmaradt minden álmom
Semmit se tudván – nem tanulva
Mindent mi rossz volt elfeledve
Ma is a fények útját járom

De tovatűnt kaland s pillanat –
A fényözön vad árapálya
Hol az idő galád királya
Kíoltja most a fényeket –

Napom ma már aláhanyatlik:
Nem lehet – mondd hogy nem lehet!
Mert semmiért nem alkuszik
Ki elveszi az életet

Mert rég csak oly szavakra vágyom
Miket itt senki nem beszél
Rég kihalt a dal a világból
Ahol hazudni tanul a szél –

Hétszer hét év volt az iskolám
Mégsem tudtam elfeledni
Mire tanított jó Anyám –
Vízen járni tanultam éjszaka

S kőre fára írtam új imát
De hű maradtam ostobán
S vagyok a szépség cinkosa
Mostoha életem alkonyán

Tanítások

Hommage a Simone Weil

Zárj mindent Istenedbe
Rejtsd el szerelmed Mostoha
Öld meg szívedben a vágyat
Amit Tőled elkívánnak
Add oda!

Minden javadat így őrzöd meg
Magadnak és a világnak
Roppant erők állnak körötted
Szolgálatodra
Ahol minden jelenség áttetsző csoda:
Tiéd a szellem paradoxona

A megvilágosodás pillanatában
Szökevény vagyok
A semmi elől menekülő
Aki rejteket talált és
Magával vitte Istenét
Az idő hasadékba
Ó Istenem!
Azóta villámok közt hallgatom
A falakon túl mint dobol a félelem
És sokkol a jéghideg, érdek-értelem

Ragaszkodásunk szánalmas
Tárgyakhoz, emberekhez
De *szeretni Istent a pusztuláson át?*
E szeretet nem csak vigasz:
Világosság és roppant kihívás:
Örök áldozat Isten szabad ege alatt

Múlt és Jövő

Az embernek nincs más kincse vagyona
A Jövő az ürességet tölti ki –
Azt mondja múltja emlék:
Harc és véres ártalom
„nessun maggior dolore...”
(Ki itt belépsz...)
Nincsen annál nagyobb fájdalom

Ha a jelen
Nem vált jövőre virradóra
Ha a jövő újra jelenné apad
Hiába jön el a pillanat
Minden a régi helyén marad
Tudj! Ne csak vélekedj
Ami a Sátántól származik
Azt csak a csábító képzelet
Ígéri – álmodva álmait
Holott az Igazság árnyéka se látszik
Barlangod mélyén vakond-sötét éjeken

A tűz nemcsak sütni-főzni jó
Az ember nemcsak pária és alattvaló
A tűzben látomások születnek
És kipattan a szikra
Szellem üzen a Jövőnek
És elhív
Az egyetlen Igaz útra

Minden rendben
Szól a fanfár – megérkeztünk már
A világ mint szétdobált ősi oltár
Nem nélkülözi a rendet
Az anyag az Energia és Isten
Végtelen türelemmel
Betölti az ürességet
Egyetlen más örökkévaló nincsen
És mégis – Földön és Mennyben
Isten társa az ember
Kell legyen hát Megváltó
Hogy a magában-való legfőbb Jó:
A mindenható remény és értelem
Mint útravaló
Istenhez vezessen

Fehér reggel

majd lesz egy reggel
amikor a haldokló füveket megérinti a dér -
fagyott lélekkel tör elő
a fészkeket szaggató
jégkristályokat reptető szél –
meghal a könnyű muzsikás vágy
s hófehér szemfedőt rak a tájra zörögve
a bilincses Tél –

hiába keresi fénysugarát –
elsápad a Remény amint megérti
örökre elmentél

Az örök vándor

Oltárt formál az alkóv ívű ablak.
Márvány fényű, míves, csipkés kőlapon
Ónix vázákkal, s virágillatokkal
Éji hold fordul alá a teraszon.

A bogos háromágú szikra tánca
Árnyait kergeti, kerítve álmot,
Fényből véste ki az érme arcot,
A betoppanó holdfényes zarándok.

Idézte múltját füstölgő zsarátnok,
Lángörvénye szítva jelölt új tüzet,
De lenge szél jött, s nyomban eltörölte...

Nagy út végéhez ért az örök vándor,
Ruháját körben lassan lesöpörte,
Könnyezett az ég, hisz' hazaérkezett.

Egy másik birodalom

*szabad versek
novellák
orpheuszi történetek*

&

Millennium

Szeretem a város új iramát,
Itt kijózanodott már az idő,
Bár kopár szegénység, rossz traumák
Megalázták, - csak vár a jövő
Tárt kapujában, és nem felel.

Századokra néznek alá a vár
Patinás tornyai: fény, akarat,
Tehetség, hűség - kőbe zárva már -
Megszenteli az ódon falakat.

Lent, a Dunánál, lebeg a parton,
Míves kupolákkal az Országház,
S a víz ékszerei: hidak, templom,
S alkony-tüzű, sápadt-alabástrom,
Acélüveg szálloda paloták.

Szeretem a város estrohamát,
Pezseg az élet, mint trombitaszó
Harsog az áradat: fény, rohanás:
Tolong, él, siet: árad a Korzó.

Csodálom a város fényvarázsát:
Tündérkalapot borít rá az éj:
Köszönti a fehér Halászbástyát,
S fényjeleket küld a Duna vízén.

Fellobban szikrázva hidak láncán,
Serpentin fut távol...csillog az ég:
Üdvözli a világ kihívását,
(És a nagy folyam ezüst szalagján)
Elhozza a Jövő ígéretét.

Pokoli nap

Kiváló elődöm, „Szisz” jut az eszembe. Aki azt tartotta, hogy: csupa gyógyszer a Föld, de kénköves pokol a világ. Előre is kérem, nézzék el csapongó kedvem, - ez a nyár eleji aszály megviseli érzékeny idegeimet, és szívem húrjait is borzolja a szél. Érzem, nem leszek képes komoly ember benyomását keltetni a délelőtti könyvmatinén. Úgy jár manapság a nép, ezekre az engedményes könyvvásárookra, mint hajdanán, a szép béke-időkben, az esti korzóra. Megvallom, én is rabja vagyok, ennek a látványosságnak.

A hölgyek, valamiként érzékibbek, egyszersmind, átszellemültebbek is a könyvek között, valami közös titok lengi körül őket, - imádnivalók, ösztönös megérzéseik finomságaival. Nem tudom. megfigyelték-e mennyi hozzáértéssel, praktikummal vásárolnak boltokban, piacon? Kis szerepeikben mennyi kellem és méltóság van? Egyként tökéletes, virágai közt a kis virágáruslány, és betegágyunk mellett az irgalmas nővér, felvillan emlékeim között Titusz és az ő Berenikéje.

Már harminc fok van. Szememben a gyenge lüktetés még alig zavar, nem is izzadok. No elég, indulás! Az utcán, szinte nem látok a Naptól és a pipától. A járda mellett, a kiégett fűcsomók közt mindenféle szemét, és a lombjaikat hullatgató fák alatt, a megtépett hirdető oszlopon, csempe bajuszával vigyorog rám egy választási önjelölt: Gy. úr! Ez többszörös provokáció, ilyen képpel közszereplést vállalni? A volt, megyei párttitkár elvtárs-úr most függetlenként azt mondja, győzni akar, nagy benne a verseny szellem, ügyes ember, ő a mérleg nyelve, ezt hogy lehet? (Jegyz: Jób könyve 20. 4-28.) Ártatlanságom könnyeket fakaszt - mondják barátaim. Igaz, hogy serény munkától sarjad az élet, de a gazt nem az ember neveli, mégis megél, szaporodik, - ez a dolgok rendje, mi több érdekerendje – nyugtatgatom magamat.

Nehéz napom lesz. Finom por száll a könyvtár építkezése felől. Sietősre fogom a léptem, és igyekszem nem venni levegőt. Szerencsém volt, nem találkoztam ismerőssel.

Szinte templomi csend fogad az Ifjúsági ház előcsarnokában, a nyíl eligazít, és már itt is vagyok: az asztalokon, polcokon, a falak mellett a könyvek garmadája, érzem, gyorsabban ver a szívem. Már gyermekkoromban is titkos vonzalom kötött a könyvekhez, gyűjtöttem és eladtam a tiltott ponyvákat - a pengős, félpengős finomabb kiadásokat megtartottam - még ma is megborzongok, ha a „211-es szoba titka” címlapjára gondolok. Hja kérem?! Akkor még a rossznak is volt charmantja, ma pedig? A jó is közönséges.

Kevés az érdeklődő. A könyvhegyek között, egy perc alatt felmérem a terepet. Mesekönyvek, képeskönyvek - biztos, ami biztos: megnézem, nincs-e közöttük Illyés Gyula népmeséi? Nem is hallottak róla, bezzeg Stephen King könyv kísértetei.

Az 50 Ft-os standnál M. Tyson vigyorog rám rossz fogaival, már megvan, még tavaly vettem 50 Ft-ért Keresztury D. „Égő türelem” c. kötetével együtt. A rekordot, a barguzini költő Veress Miklós Bádogkirálya tartja 10 Ft-tal.

Aranyásó érezhet így, egy aranyrög láttán, amint megpillantom Szentkuthy Miklós: Euridiké nyomában, című, posztumusz kiadású könyvét, - kettőt kellene venni, de ajándéknak kissé szerény. Szegény Szentkuthy, ha látná? – közismert a szinte érzéki viszonya a szép és értékes könyvekhez. (Nem beszélve a kifinomult, kissé eklektikus, már-már mondén hölgyekről)

Mai boldogság adagomat már megszereztem, csendes megelégedettséggel pillantok körül, és szinte barokkos túlzással halmoz el a véletlen, íme, teljes pompájában ott virul, maga Euridiké, kézzel fogható valóságában. Szinte rabul ejt a látvány, hiperérzékeny képzeletem mélyéből Szentkuthy olvasmány emlékeim törnek fel, bájos nimfáival, hasonlíthatatlanul gazdag képeivel, miközben minden mást kizár a premier plán. Erdei hűvös szellők és fény-árnyék reflexek játszanak rezdülő hajkoronáján, rejtelmes mosoly bujkál ajka körül, költészetem öltözteti fokról-fokra, még tart a varázslat, amikor barátnője

hangja visszaránt a valóságba: találtál valamit? Lassú fejmozdulat a válasz, és egy megfejtethetlen, hosszú, bensőséges pillantással jutalmaz meg, miközben kilép aurából, kitépve szívemet.

Elapadt versként állok magamban, kábán, gépiesen lépkedek a könyvek között, - mindenki ismeri az ábrándokból kizuhant ember merevségét, lecsendesedő izgalmát, az Istent látott ember lassú visszaérkezését a közönséges valóságba. Milyen különös véletlenek kísértenek ma? Szinte észrevétlen simul egyik dolog a másikba.

Gépiesen, a 100 Ft-os Oravecz Imre: „Összegyűjtött versek” kötetét lapozgatom, számomra most, a kíméletlen, költészetet nélkülöző életet jelentik sorai. Emléknek jó lesz, fizetek és sietve távozom.

Éreztem, nehéz napom lesz ma.

Amint kiléptem az útra, a Nap éle az arcomba vágott, kiséperte agyamat, amint körül néztem reménytelen szétszakítottsággal, nem tudom miért? – a nagyszerű, de roppant tragikus Gaudi jutott eszembe - ösztönösen egy villamos után kutattam és kezem cigarettát keresett, noha már öt éve nem szívok.

Te mit iszol? kérdeztem később, a 100 Ft-os Oravecztól, O'Henry modorában, míg a pincért hívtam az Éden Bárban. Azon a délutánon, reménytelen Orfeuszként, Euridikét vártam az elátkozott, halszagú parton. Óráról-órára, a dagályt, és az enyhet adó friss szelet lesve is tudtam: örökre elveszett életemből a Drága lény, aki ma feltűnt, és egy perc alatt összetörte a szívemet. Ám, azt, nem tudhattam még, milyen lesz majd holnap újraépítenem, széthullott, hajótörött életemet, másnaposan, egy elérhetetlen álomi káprázattal a szememben, reménytelenül, szárazdokban az eget lesve...halott emlékekkel a szívemben.

Titanic

bravúros könnyedséggel lehúnyt szemmel, könnyű kézzel megengedve, játékosan, majdnem unott gömbölyű mozdulatokkal igazgatta terepasztalát a SORS, még lenullázott néhány sort, aztán mosolytalan dőlt hátra elégedetten, amikor a látómezőbe, a földilét játéklemezébe – néhány jéghegy váratlanul beosont.

mint kés, ha behatol, hirtelen: élesen megérezte a só és vér ízét, szokatlan izgalom vett rajta erőt, érezte, mi több, - tudta, a Titanic útja metszi majd az úszó jégmezőt - elégedetten gondolta: most végre nem kell semmit tennie, az ütközést a Véletlen bekódolta, a csapdát kieszelve, Nője csak vár...vár eleresztve, az idő alján elmerülve...

időgépét kioldotta, megnézte naptárát a SORS - nem talált bejegyzést ott - a sor üres volt... azért a Végzetnek, a rend kedvéért, átüzent...ám Ő éppen egy háborút dekódolt, - így rossz szót se szólván, csak annyit mondott: *legyen, aminek meg kell lennie!* még kiadta utasítását nevetve, készüljön fel pokol és mennyország, majd begépelte a Föld komputerébe táviratát, így nyugtázva a Végzet zárszavát: „*alig volt valami kód, amikor a * Titanic * jéghegynek ütközött...*”

Herceg! ugye tudod, mi a tanulság?
Ha úton vagy ne feledd elnyerni az
Égiek jóindulatát...
De akkor éjjel, azon a vízen nem járt
Isten, és az utasok közt sem ismerte
fel egy sem, a Sors csapást, a
Véletlen és értelmetlen pusztulást.

Jelenések

(a teremtés első kitörése)

Először az Ige
Ott lebegett a vizek felett
Amikor a Káosz zűrzavarában
Elhangzott a zengő kiáltás:
Legyen világosság!

És íme
A világ kapujában
Megnyilatkozott a Nap
Az időtlen Jelenből
Jövendő született, és lőn'
Lélekkel terhes Ősanyag

Áradtak az aranyló napsugarak
Szétszakadoztak a tengerek

És íme
Föld született
Szűzi tiszta
Melyet az Idő nem hoz már
Úgy soha újra vissza
Feltárult az Ég tündöklő kék szeme
Mély álomittas ködökkel volt tele
Megnyilatkozott a teremtés egésze

Szivárvány koszorút dobott egére -
Az Aurora boreális nyitott utat
Örvénylett a roppant fényzuhatag:
Testet öltött a teremő gondolat
Képek képek képek
Az első percről mindent felidéznek
Még ott ringott a lángoló Nap alatt
Az ihletett teremő akarat
Megnyilatkozott az ujjongó világ
Legyen Új! Legyen más!
Legyen világosság!

És íme az Ige
Visszaálmódja a *lélek* első öntudatát
Belénk táplálva a Szikrát
Hogy legyen világosság!
Mennyi fény? áldott sugárzó kékség
Teremő képzelet ad életet és békét?
A formátlan Térből tört elő
A világot teremő roppant Őserő!
Igen az Ige
Világot teremő értelme
Kifejezte önmagát
Hogy legyen világosság
És az Ember a természeti lény
Elindult a fejlődés lépcsőzetén
Megértve Teremője akaratát
Bevégzi a Teremtés világnagy óhaját
Peregnek a századok...ezredek
És csak hullnak egyre az életlevelek
Már kétezer éve...
Megszületett a világ reménye
Évre jön év
Szakadatlan életváltozásban
Újjászületik a Teremtés
Fény Fény

Hold- és Napfény
Szempár életünk egén
A teljes ÉN
Amíg fent és szívünkben is egy
A mi utunk örök fény és reménység lesz
Valljuk fény fiai mindannyian
Vállaljuk az Igazak sorsát
Álmodunk ébren mert álomtalan ez az ország
Jövünk éjt nappallá téve örök ébredésben
Szívünk lángol a reménység tüzében

Legyen a világosság -
Az egy és oszthatatlan igazság!
Legyen Papja az újjászületett Isten fia
Aki elnyeri a tökéletesség jutalmát
De nem kell megalkudnia -
A lélekben és a világban is eljő
A fény megváltó gyermeke
És a Föld
A Bölcsék ajándékaival lesz tele

Legyen hát világosság!
Nem elég fegyver a kézben
Világosság kell
Minden emberi létben

Fény fény fény
Minden emberi lény
Hadd élje meg sorsát
Minden új kívánság
Keresse a tiszta élet jussát
Minden szívben jószág legyen
Legyen legyen legyen
Örök világosság
Fény Kegyelem és Béke
Értelem és a szeretet fénye
Az Ige teljessége a szemekben
Ecce Homo: Íme az Ember

Az elmaradt kézfogó

A hegy mögé bukó Nap, bársonyos tűzével
Felgyújtja mind, a gyöngyház színeket.
Dús gazdagon, alkony-díszekkel telehintve,
Arany-bíbor palástját elhelyezte...
Nász-hintaja elé hidat bocsát a vízre:
A Tótündér kezét így kérte meg.

Ahol az ég vízpartot ér, ezüst mezőben,
Látóhatár alatt, a Nap szemén,
A víztükör távoli pontján, kék redőkben,
Áll sátora előtt alkonyi fényben
A Tótündér: lebbenti fátyolát tűnőben -
Körötte tétova, opálos fény.

Crux

Ágoston olvasása közben

Örök remény: erény és boldogság -
hány éve zeng Szent Ágoston szava?
a szerelem: bacchikus hazugság
pán-hellén trójai falova...
nem kell kígyólomb fejéknek
a szerelmi kísértés démona -
elnyeli az igazságot a nyelv:
mert az unikornis nyoszolyóján
torzónak tűnik az isteni elv.

Az idő vándorai

A késő őszi dermedésben
Hátrálnak a kékülő hegyek.
Vereslő márvány alkonyatban
Koszorút fonnak rőt-barna fellegek.

Hullámszik a szántás,	Tegnap még virágport
Mint tükrét vesztett tenger,	Raboltak a méhek,
Elvesztek díszei	Míg a hűtlen idővel
Az őszülő egekkel.	Elszökött az élet.

Kacagott, vad sárgán,	Hullatgatta szirmát
A repce virága,	A sápadt szellőrózsa,
Öltögette nyelvét	És pipacsok véreztek
A Nappal vitázva.	Mezőre, tarlóra.

Változást remélve?
A múltat feledni kell
Tanít a természet -
Mindig útra készen:

A költözők őszt hoznak,
De a tavasz jó hírével
Hirnöke a létnek,
Újra visszatérhet -

Telik időnk: jön, megy,
Megérint és megújul az élet.

Hajnalok hajnalán

Hajnalok hajnalán
hasadt sugárkéve,
bíbor fénypalástot
vet a bársony égre,

felette a felhők
karavánja halad,
lilalángú fátylak,
tündérsátra alatt:

hajnalok hajnalán
küllős aranyrácsok
zárják kalodába
az éji világot.

*

Hajnalok hajnalán
oldott sugárkéve
türkiz paravánját
feszíti az égre,

küllős fénykoronát
szegez rőt fejére,
szakadozott fátylát
földre dobja végre,

napfény koronával,
ezüstsín szegekkel,
színarany palástban
földre száll a reggel.

Nagy idők tanúja

Sokáig hiába vártam,
és hívogattam "éger mestert",
nem akart kötélnek állni -
bár egy iskolába jártam
az unokahúgával,
mégsem akart
szóba állni velem -
egy interjúra,
megállni egy szóra?
az *Istenért* se...
de hát, ez a nagyság előjoga.

Csak késleltette a dolgot,
azt mondta: „nyilván
későbbi, jó dolgok
kezdeté javára lesz,
ha most nem beszélek neked”.

Nagy Idők Tanúja!
az öreg baltás nomád
egyre csak morgott:
„beverem az ija-fiját,
megetetem velük a bodzást!”
- azt panaszolta,
hogyan a parittyás polyákok,
vagy a szittyá betyárok
ellopták gatyáját,
- azt a rojtost...

Hiába kérleltem meséljen,
nem akart vallani,
mégsem állt kötélnek:
kiszáradt - mondta - az ég dorombja
és most nyögeti Elíziumát,
a tölgyest és a reumást...

Az öreg tekintete
ilyenkor elrepült,
az égi tájakon keresett,
fürkészett egy pontot...

„Megleltem!” - kiáltott fel egyszer,
meglelte orákulumát,
mint a Delfoi (delfi) jósdában régen
úgy hallgattam minden szavát,
(de kapkodnom is kellett fejem,
ha táncoltatta fokosát...?)
„Csak kőasztalnál merengeni,
borozgatni? lehet
lehet azt is!
míg a borbizonyi rengetegben
bőgnek a bikák,
szarvas fejedelme
Július, emeli poharát!
Igaza van...most is,
amíg lehet, ahogy lehet,
...amíg nem zavarja meg
a hegy leve a fejed, he-he...”
„Mindenki megtalálja egyszer dām vadát,
lőhet más is bakot...vadat,
de ki lőhet nála nagyobbat?
akkora trófeát...?
csókolta ő is eleget...egykor
pohár helyett egyszarvúját’.
„...nem tépi hírbe-száját...”
hogyan lehetne, más az igazság?
minden baltás megkeresi párját,
aztán a kutya-fáját!
tudja a kedves helyét,
ismeri azt a fát,
ahol a fürge kis menyét (menyecske)
és a körmös, talpas, patás
vakartatja hátát, vékonyát, - nahát!
(és megmarkolta fokosát)

Jobbjában a pohárral, balban fokosával,
lángoló arccal, mereven állt ott,
mint Szent-Péter a kapualjban...

A hosszúra nyúlt csendben,
mint hívatlan,
kéretlen vendég eltűnődtem:
az elíziumi árnyakon,
a hajdanvolt szép napokon:
csak néztem, mint aki nem lát,
mi villog ott a habokon?
ki jön a szántáson át?

Az erdő alatt, túl a vízen
kalandozott el tekintetem,
tűnődtem a csárda mellett:
a bor teszi ezt, vagy a levegő...?
mi ez a sok villogás?

aztán mégis megértettem,
vén barátom játszik velem,
nem hiába vibrál szemem,
a nap szikrázik fokosán.

Már hallom is, ahogy mondja,
megenyhülten emlékeit, egymás után:
Itt tanyáztak a füredi réten, erdőszélen,
meg szívesen - réges-régen,
a töröcskei és ropolyi nagyerdőkben,
a borbizonyi, boronkai,
bizonyámi rengetegben,
csak néha-néha látogattak
Háryékhoz Nemesvidre...
Kétszáz éve, nem régebben,
még ki-ki csaptak
a szántódi Öregrévre,
meg Fonyódra és Ecsenybe,
Iharosra, Somodorba,
- így sorolta -

nem volt pusztá,
ahol Ők ne jártak volna,
de fizetni?
„fizetni, sehol nem fizettünk,
- így mondta -
csak elvettük, ami kellett:
csak amúgy, ahol éppen voltunk,
vendégségben -
ittunk sokat, nekünk már,
csak ennyi tellett...”

Maga elé tette tükrét,
úgy beszélt az öreg betyár,
mintha most is rejtőzködnék,
a bizonyámi költő nomád:
ötről hatra öltve szavát,
a kiskapukat nyitogatva,
róka-útnak hagyta nyitva:
„...itt százszámra hajtották át,
át a Dráván, a sok gulyát,”
és úgy nézett körül lelkesülten,
mintha egykor, fél Európa itt járt volna,
és hajtották volna át:
a lopott göbét, tinót, marhát,
és a birkát...

„Honnan lettek?
hová mentek?
az emberek azt nem firtatták,
csak néhány volt „titok kíváncsi”
azokat a Patkó Bandi megbüntette,
bizony, nagyon megbüntette,
féltek az emberek tőle,
ilyen volt az élet akkor,
milyen? Ilyen - igen betyár!
jó is, rossz is,
rossz volt nagyon, az a Bandi, -
bizony nagyon, nagy
tatár volt: az a híres rabló betyár!”

Csak egy percre hallgatott el
és dúdolt csendben Éger mester
aztán lehunyta szemmel: így kezdte el:

„A tisinyai határ szélén
egy dacos dalt dúdol a szél,
ha szólsz már véged', s nem beszéltek
környékén, a régi népek...

Az asszony sem szólt soha róla,
csak megmutatta bélyegét,
miként szegezte Patkó Bandi
egy asszony sarkába szegét...

Hogy ne feledje, s emlékezzen!
vas patkószeget rászegelt,
hogyan nevét soha ki ne ejtse,
ha róla, bárki kérdezett...

Ne tudja azt, hogy ki a párja,
és merre járt, egy éjszakán,
de ne akadjon az útjába,
ha tudja is, hogy arra jár...

A Patkó Bandi emlékére,
egy árva dalt dúdol a szél,
a Szent-királyi erdőszélén
táncol a Hold, és tolvaj az éj..."

„Zsidai ezt a verset, egy fába véste,
szerelmének emlékére,
de kihűlt szerelmét megtagadta,
amikor a fát kivágta,
hűtlen lett az asszony – mondták
később, bizony, nagyon bánta,
mondják, megátkozta azt a percet,
mikor fejszéjét a fába vágta,
(nem is írt hozzá több verset)

„Kivágta azt a fát
verseivel Dániel,
de egyet megmentettek,
ezt...ezt neked adom,
Dániel úr emlékére...
meg ezt a baltát,
mert, hát? ez volt az a balta,
amivel a fát kivágta,
- erre felénk így mondják,
    legalább is, akik látták.
ezt a baltát, meg emlékebe adta
a híres betyár Sobri Jóska”,
és a baltás nomád Éger-mester
megmutatta sorban nekem
a sok-sok relikviát: a fokosát,
a sok népi hangszert, faragványt:
kocsikát, bocikát, barikát, furuglát,
    és ostorát - a karikást...

Éger mester
(meghatottan)
mint aki hirtelen
fontosabb dolgot talált,
lemetszett egy éger vesszőt,
ami éppen kezére állt,
- övébe tűzte,
- majd fokosát próbálta, fogását
    méricस्कélte,
- hogy az éle nézzen szembe,
majd fordított egyet rajta,
hogy most meg a gombja
    legyen vele átellenbe'
suhogtatta, forgatta, pörgette,
addig, míg a fokos éle
megállt éppen velem szemben -
szemét lassan rám emelte,
nagyot sóhajtott és legyintett:

„hej! de másként is volt régen:
az idegent, már az erdő-szélen
leütötték...
most meg...
már kora reggel kihajtják a kecskét
legelni az Elíziumra:
megeszik a szedret, málnát, cseresznyét,
meg a meggyet...
és még, azt se mondják:
fogd meg...”

„Na, mindegy!
megyek a vízre’,
- szólt - a láposra”,
s intett...

Erdő éji utazás

Dürrenmatt baljós alagútján
Elrepül minden állomás
Betakar mindent sötét szárnyal
Az erdő éji utazás.
Míg a zuhanás sír alattunk
Kint koppan és jajong a szél:
Elzsongítja már a lelkem
Lidérces, baljós lámpafény:
És szívem alvó sebeivel
Karjába zár az éj...
Hiába minden - sorsom mélyén
Mindig a szabadulás hangját hallom
Örökre válunk - kéretlen megvallom
Vad gyönyörűség hajtja lelkem
Ahogy elkattog a vonatom
És szikráját szórja kedvem
Vak ablaktalan éjszakákon.

Vihart üvöltő fenyő erdők
Felkelnek és kifutnak elém
Jaj! milyen esendők
Szelídek és mind az enyém.
Ott állnak sorban néma váddal:
Mevártunk
Téged örökké hazavártunk
De már hiába tépem ablakom
Az elátkozott vonaton
Rabok vagyunk s elátkozottak.

Zúgó suhogó fenyves erdők
Felkelnek és menekülnek
Már innen onnan sok-sok éve
Fejszék jönnek s vademberek
Vasrudakkal menetelnek
És hull az erdők drága vére

A szemvadászok tűzvész hoznak
Gonosz tüzek fenyegetnek
A határon túli nagy irtásban
Őrt álló ős fenyvesekben
Fekete fáklyaként lobognak
A kormos égbe kapaszkodó
Üszkös karmos ágak

Üvöltve zúgó fenyvesekben
Megrontott vizű emberek
Esőre várnak - megfeketedve
Kiszáradnak a kőerek -
Suhogó zengő fenyő erdők
térdelnek már és énekelnek
Csak tegnap volt? vagy sok-sok éve
Hogy Ábelt megölte fivére?
S szent Anna csillogó vízére
Hamut szórt a gonosz idő?
(s az Író szemét ütés érte?)

Némán suhogó fenyves erdők
felkelnek és integetnek:
Soha el ne feledjete!
Nézem a „nem-feledhetőt”
Az égbe nyúló üszkös hegytetőt
A halálra-szánt temetőt
És falvakat
Hol irigy ész ront le falakat
Hogy megrabolja a holtakat.

Elnézem a lassan gyógyuló szemet
Nem számolom a sebeket
Mit megőriz az emlékezet
Csak tépem nem nyíló ablakom
Hiába önt el fájdalom - fogadom:

Ami itt egyszer megesett
A gyalázatra, nem vetek
Sohasem keresztet
Fogadom: nincs Földi hatalom
Mely megtöri hű akaratom
Ha lerogyok, már fogoly vagyok
S elátkozott...

Hozzátok száll ma dalom:
Hiába utazom rabvonaton
Szabad vagyok!

A Madaras Hargitán

A „törvény határán” jártunk,
s az Ívó patak partján megálltunk,
a jövő kezessé vált a szemedben,
ahogy kimondtad szelíden:
„Ne bízd a sorsunk másra!”

Elmúlt sok nap, s ennek is vége lesz ma,
nem láttuk, mikor elment a Posta.
„Nincs ma - mondtad -
Aki a jövőt elhozza,
Hargita leánya
magát könnyezve nem adja:
Lalla, Lalla,
kinek tükrét az élet összetörte,
ne hagyja, keresse, ragassza össze...”
csak ne beszélj, hisz’ látszik rajtad,
ne bujkálj a könnyek határán,
és ne szomorkodj a Hargitán!

Ha nem érted, mi áll e sorok mögött,
hozzám sincs közöd,
de ha, bármily szelíd akarattal,
magad hozzá töröd,
ha készen állsz, hogy meglásd
mi áll a dolgok mögött,
már nyitva a szemed,
ha szíved megérett és lát,
olyan lesz, mint a megvilágosodás,
és kinyílik börtönöd.

Elmúlt sok nap, s mulasztok sokat,
elkövetek haszontalanságokat,
elmúlt sok év, és nincs remény:
a híreket a posta, csak keservesen
remény helyett hozza, ha hozza.

Ott álltam újra lent az úton, s vártam,
hol álmaim nyugodtak, mint a kő,
se nappal, holddal fel nem keltek ők,
„a törvény régi útját” bejártam,
s nehéz szívvel indultam tovább.

Lelkemben égtek még a hű szavak,
szúrtak, fájtak, mint az „áldozati nap”.

Oly magányos, szép hely ez,
körülveszik hullámozó fenyvesek,
hegyről-hegyre tör a kristályvíz patak,
s a felhő forma, hűséges hegyek
megérintik a lelkeket:
szólítottak, nyitogatták múltamat,
s míg a jövőn elmerengtem,
a hegy fölött rút felhők gyülekeztek,
de elkísérték utamat az emlékek,
és az erdő-éji, pásztor őrtüzek...

Honfoglalók

Nem semmiből jöttek Ők,
hatalmasan, mint az erdő,
mikor a névtelenből
követték népünk ősi Istenét:
elszakadoztak a hegyektől,
ahol súlyos a felhő,
megújult reménnyel,
napkeleti szelekből
töltekeztek élet ízekkel –

És az izzó szemű szittyaemberek,
erősebbek, (mint az erdőrengeteg)
elszántabbak lettek -
és a lelküket égető rőzsetüzek,
égig-nőttek, mint a pásztor őrtüzek.
Az erő volt a Jog,
s az élet? élet-halál konca volt,
mit Kard és gyors Nyíl elrabolt:
törvény lett a szakadatlan harc,
és mindenórás véres áldozat:
a változásban éltes' az maradt,
akit győzni tanít ösztön, s akarat.

Mikor az idő kapujához értek,
s tört kapuján beléptek:
már nem félték a holnapot,
nyugtalan szívvel új hazát kerestek -
bár háborút jósoltak a táltosok,
és kísérték a múltat feldúlt otthonok -
összetörték a bizánci keresztet,
a választott vezért pajzsra emelték,
Árpádot éltették lelkesülten -
és követték útján a Napot.
A honfoglalók új hazát szereztek:
örök időre, ajándék földet -
és vele harcot, háborút -
Ahol a Kárpátok gyűrt hegykoszorút
a Duna-Tisza köré, ott édes a víz,
és a fű kövér - megvették hát e tündérkertet,
mit fölajánlott a csábító végzet -
nem tudták, hogy rossz álom,
ősi viszály, pártütés és átok ül e tájon?
mely bűvópatakként tör elő,
és mindent elemészt a gonosz erő?

Ötezer éve fizettet így kamattal uzsorát -
ajándékért rossz tréfát - s tesz igazságot az Idő.
Kelták, Róma, Hunok, Avarok
uralták, s tapodták e földet,
mivé lettek, hová tűntek?
Már nem tudják az évszázadok a Longobárdok
merre menekültek...s mert az idő feledtet

lábuk nyoma újra zöld -
a kegyetlen büszke föld
a zsarnokot ágyából kilökte -
eltörött végre élettükre -
így sújtott le rá vad sorsa szikla ökle:
porlik a bűnös, vére vízzé válik itt,
a hamis önmagára vall, ha gazdag is,
és a zsarnok ország tolvaj is -

Hol vannak már? labanc, török, orosz, tatár?
Ó Nagyuram! szép Földeden,
itt a Duna-Tisza tájon, a zsarnokra büntetés vár...
Labanc, török, orosz, tatár...hol vannak már?
porlik a bűnös, vére vízzé válik itt,
a hamis önmagára vall, ha gazdag is,
és elbukik mind, az ország-tolvaj is.

Somogyi anziksz Európának

Somogy: erdős dombvidék, mélyében vadvíz és tölgyesek. A Révnél, szemben Tihannyal, kitárul az őshonos rengeteg, ahol közel, sír egy árva láncfűrész, folytatódik a régi hadiút, bár nevét, soha nem vésték márványba, acélba, Somogyország ősi útja, ott beljebb, a Kupavári „Vörös sáncnál” ér a célba.

Ahol, ma üres, vodkás üvegen, mohás köveken botladozik a téli Nap, a várhegyen, ős emlékek szunnyadnak, hallgatag. Erre-vetődő látogató: mit sem tudsz talán Koppányról és népeiről? Még pogány besenyők, hunok, avarok éltek akkor itt - ettek asztalánál, itták vörös borát, de szolgálták Őt fekete magyarok és székelyek is, akik még látták szép időben, túl a Tó vizén, a fonyódi, horpadt várhegyet, a kalandozó sereget, kik gyorslábú, szittya lovakon vágattak, mint a fergeteg.

Vándor!

A vári romtemplom hús árnyai közt, nem vagy más, mint álombamerült, múltba tévedt, révedő útitárs, - nagyidők merengő, kései leszármazottja. Füledben a francia, bencés szerzetesek surranó lába neszével: ajkad latin, esti imát mormol, és látod a kerengőt, ahogy az alkonyi víztükör rózsaszivárvány hídja a

partig elér, s a kései Nap visszfénye hint lágy sugarat még órákon át, teraszok, tornyok falára, megmérve a harang lábainál múló álom időt.

Látod a fanyarkás som égő csipkebokrait a várdomb hajlatában, fölöttük falusi házak karéja fehérlik, középen a templom, mint pásztor a nyáj közepén.

Íme a kép:

Somogyvár, századok fényes lakóhelye: királyi, hercegi hintók dübörögtek a várudvar kövein, hajnaltól napestig lovasok verték fel a csendet, lópatkók csattogtak visszhangosan. Lovagok, ha Knínre ütöttek, vagy Zárától sereg közeledett, kiszaladtak a vár elé a népek. Távoli tájakról követek, kalmárok, csepürágók érkeztek, hírneves bajvívókat vonzott ide a kalandvágy.

Mennyi csillogó páncél, medalion, színes öltözet kápráztatta a kíváncsi szemeket, de elakadt a hang, ha megszólalt a fanfár, s a vár udvarán feltűnt a jólismert arc. Ha kilovagolt a Király? Magasan lobogtak a zászlók a vár kapuján, hírt adva a világnak: pihen a kard, de múlását is hozzá igazítva szül az idő kamattal, szakadatlan...

Vándor! Talán hallod az idők mélyéből a hangokat: hallali, halihó, a Király vadászatán, ha a sűrűből kitört a vad és kiáltások hangzottak: vadkan vigyázz! Talán látod a jókedvű vadász-lakomákat, a tüzek lobogását az alkonyatban, vagy a porosan megtérő sereget, - az őrtoronyban az őrtüzek fényét, amint jeleztek: közelít valaki, vendég érkezett. Megérzed, ugye? mint dobbantak a szívek, ha kürtök riadoztak: hazajött a sereg, és még nem tudták, az övék is megérkezett?

Hírnév és fény:

Bátor szívek dobogtak itt Európa közepén. Együtt volt még, Hit, Remény, töretlen akarat, a magyarok elszántabban éltek a honfoglalás küszöbén, az első évszázadok terhe alatt.

Szent László, mint lobogó zászló vezette hadseregét, szálfatermete vállal a többi fölé emelte. Ős Pán gyermekeként, még szittya királyi oroszlán lehetett volna: zsarnoki bálvány, - ám Ő csak bajnokok bajnoka lett: lovag király...

Az élő láng féltestvére: Égi karizma szivárványa sugárzott szeméből, Fény és Erény hercegeként, benne látta a nép a kereszt jegyesét. Templomokat, városokat alapított, vele szökkent szárba Emese álma. Betöltötte, amit királyi vére sugallt és nemzete vágyott, életre kelt általa minden ősi rege és régi legenda: százados álmokat álmodtak vele újra.

Szunnyadó lelkében feltámadt az Árpádok Géniusza: lobbanó erejét érezte Velence, Ravenna, mit a kalandozás óta ismert, félt Európa - és Róma is tudta micsoda kéz ragadott kardot, vágott rendet, hagyott jelet távoli századokra, teremtet új életet, történelmet a Duna-Tisza mellett. Mit tudunk valóban Róla? Merre vezet a csillagok útja, ki lesz a Nap számadója?

Ki tudja? Micsoda álmok sűrűsödtek a hősi dalokban, tábor-tüzek mellett a rózsalkonyatban, kopott kövek közt Somogyvár: Kupavár hegyén, ahol még Szár László élt Koppány vezér régi nevén. Ismerték mind, a legendák, közöttük-járt történetét. Az öreg bástyák felett az első fejedelmek árnya lebegett. Ünnepezték a Király - László - neve napján. Ahogy közel lépett, felröppent az ének, Őt köszöntötték a vitézek mámoros, régi dalokkal, párducos Ősök üzentek Néki a nyári alkonyatban. Szárnyalt a dal: a leventék, hölgyek, szépek és merészek, most már mind László királlyal ünnepeltek - és gyülekeztek esti imára, ha szólt a harangszó...

Szent László, még itt jelölte meg végső nyughelyét, hová lett a dicsőség, fény, mely Nagyváradra vitette porhüvelyét?

A jeleket az idő letörölte, ami maradt: romtemető, templomtorzó, düledék, nagy idők szétszórt kincse. Nem őrizték, elfeledték szép emlékét: Anjou leventék, de aki elhordta köveit, az maga is e föld szülötte. Tettét vajh? milyen végső kétségbeesés szülte? Átok-földjén, kinek volt ő örököse?

Aki az idővel, a Teljességből hozott üzenetet, amíg e falak között élt, még otthon volt a nemzet géniusza. Ércbirodalmat épített az ész, a kéz, a nép szabad volt és tette kész. Erős tölgy koronája borult a tájra, már úgy tűnt, megvalósul Emese álma, ám sorsrontó vad erők szálltak a hazára, szaggatták elhagyott partjait, elfáradt már a szív, az ész, a kéz, Árpád ivadéka sem védte többé nemzetét. Trójai Laokoón! Mondj egy

fohászt Mohács árnyaiért, magva szakadt Emese meg sem született fiaért...

Szétszakadt az ország, ellopták a Szentkoronát, a török kedvére rabolt: embert, vagyont, és ami maradt, elragadták, lesben álló labanc hadak. A haza véres, halotti leplét, csak a hősi városok sorfala tépte szét, és felemelték ájult testét, újra meg újra bekötötték a sebét...

Milyen távol már az a nyár: Nándorfehérvár. Minden nap hallgatjuk a harang szavát. Értünk szól az a hang delente, mit üzenne? Trianonnál nem veszett el minden reménye? Még dacol, ereiben Koppány szittya vére. Tudja, nem nyújthatja be a számlát, de nem siratja Nagy Királyát, a négy fehérvárt. Milyen távol van már, az a nyár? Tengerfehérvár, Gyulafehérvár.

Negyven évig futottak az üzenetek: segítsetek, siessetek, segítsetek. Hányszor kérte, hívta tejtestvérét: mindhiába kiáltott a visszhangtalan éjszakába. 150 éve Európa szabadságharcait vívta, akkor hazánk a tépett lobogót a sárból felragadta...ma, már csak a gondolatjel hídja hívja, köti össze partjainkat Európa...Interneten, E-mail postán üzen néked Hungária.

Vándor ne feledd!

Ha Szent László keze és lábanyomát keresed, rajtad is múlik, megszólalnak-e a tanúkövek. Midőn kilépsz varázsa köréből gazdagabb leszel-e, szíved megsejti-e a hely üzenetét, a rózsálló alkony ad-e ajándékot neked? Vagy csak kocsid benzingőzét érzed ismerősnek, feledve mindent, amint az útra újra kilépsz...

Történelmi lecke: Trianon

Szent László siratása

Dermedt, fájó ujjainkkal
Ásunk, keresünk a múltban –
Kutatjuk ős igazságunk,
Ködbe vesző régi álmunk.
Lehullt, elporladt ezer év –
Mélyén, kövületben, a nép
Vastag törmeléke alatt,
Hófehér szobrok nyugszanak.

Csillagtalan éjbe zárva,
Sír a Hold...a vén Dunába,
Budavár tornyai alatt,
Hófehér szobrok hullanak.
Megcsonkított, sápadt torzók,
Végzetes, veszett magyarok
Hullnak alá, mind a mélybe,
Drága kövek sírgödrébe.

Itt taszították a szirtről
Dunába Gellért püspököt,
„Fehér Ló” hungáriai,
Máni, üldözött fiai.
Levente, szélszabad, szittyá
Puszták herceg ivadéka,
Róma keresztjét feledve,
Pártos jussát követelte.

Fájó Augsburg emléke,
Meghasonlott hitélete,
Kupa-vezér csonka teste,
Népét, sértett becsülete,
Vata lázadt büszkeséggel
Mind bosszúra ingerelte,
És a bűsz, tajtékos harag
Kremfeld ormáig kiáradt!

Később egyszer, s megint egyszer,
Kegyetlenül, ádáz szívvel
Meglakoltattuk magunkat,
Fölforgatva országunkat.
Nemzetvesztő árulások,
Elszánt szembefordulások,
Magszakító vétkek, átkok,
Pokolra szállt hazugságok

Bajnokai megszülettek,
Kéretlen is harcra keltek -
Volt mindig, aki talpra állt
Jóért, s bajnak is, egyaránt!
Nem a balsors, vagy az Isten,
Lechmezei szerencsétlen
Árulások ágyaztak meg
Temetőket, gyűlöletet!

Interieur

Befutott a vonat
messziről dübörögve jött
a kupolák alatt
suhant a traverzek között
zaja lüktetett visszhangosan
csak néha csikordult fémesen
ahogy fékezett kényesen
és szelíden megállt.

A peronon senki
a kalauz nyitott ajtót
de leszállni nem akart senki
amikor megszólalt a sípszó
látni
elmenni sem akar ma itt senki.

Elment a vonat
most üres az állomás
elmúlt a feszültség
az idő megállt
szinte elájult a csend
amikor a vonat elment
sehol egy mozdulat
csak a levegő lengett
a sínek felett
mint templom mélyén a légvonat

Szinte édes már a nyugalom
vasárnap délután a peronon
a béke lelke kiteljesedett
ez a tökéletes időtöltés a kegyelem ideje.

Csak ülsz egy padon -
nincsen senki veled -
az állomáson még sincs unalom
se ma se holnap
mert jön megy a vonat
de nem száll le
nem megy vele senki.

Ez oly' megnyugtató
kellemes érzés
csak néha csattog egy-egy váltó
ha megzörren egy ajtó
vagy egy vödör
nem számít - oda sem nézel
a takarító szöszmötöl - lomhán
csak ennyi.

Így érdemes kijönni
az állomásra
nincs nyüzsgés
csak finom feszültség
mert tudni - jön biztosan

és valóban befut a vonat
jó látni - ahogy begördül vár
    aztán' újra elindul
    oly megnyugtató
    ez a pontos menetrend
    itt nincs tolatgatás
a vágányok közt senki sem cselleng
csak jönnek mennek a vonatok
kint a napfényben oly huzatos
a rohanó nyüzsgő világ
künn minden zilált
de itt az árnyas állomáson
nincs várakozás
csak finom izgalom
ahogy jön meg elindul a vonat
de nincs utasforgalom
    csak ez a finom csend
    ami a sínek felett leng
    amint az imént elment
    kigördült finoman a vonat
    még most is sóhajt utána a huzat.

Semmi se csodálatosabb
mint egy üres állomás
és az illat
ami mindent betölt
néha egy váltó csattanás
a tiszta peron
egy vödör
mellyel valaki szöszmötöl
itt nincs egy fűszál, vagy salak
csak a talpfák hallgatnak
    a sínek alatt
hallgatóznak
mindenütt minden rendben vár
amíg a gép beáll
és ha megszólal a csengő
a nyersen berregő

és zizeg a távíró pózna
kattog a kalapács hangja
boldog vagy,
hiszen mindenki tudja
minden rendben megy ma
szinte érzed
ahogy jár az idő tik-takja
láthatod - nem csak képzeled
minden működik üzemel
valóság képzelet egy veled
nem zavarja semmi
hiszen itt nem száll fel
nem jön soha senki...
de az a finom hogy jön-megy a vonat
ti-ti-tá tik-tak ti-ti-tá...
amikor egy kis időre megszakad
és széttörik a kupola csendje
megáll - de csak kis időre
azután a kalauz sípja
és a mozdony fűttye
most indul - rögtön elmegy
de nincs füstje
az ember kiáll a peronra
és fényes szemmel integethet - nemde?

Nem kell elutazni hisz megjön a vonat
ahogy jön megy és várakoztat
és az a finom hogy nem késed le
szeretek itt az állomáson
csak ülni a peronon és álmodozni
hol járhat a vonat?
most biztosan zihál vágtat
nagyon messze jár
de tudja biztosan
itt vár rá egy állomás...

Fel is szállhatnál de akkor ki várna rá?
mikor befut az állomásra
és hol lenne a finom izgalom
amikor bejár...a forgalom
a vasúton –

És ahogy ülök és várok a peronon
mindig gondolkodom
vajon hol járhat a vonatom?
mindig sípol ha indul
és egy darabig együtt futunk...

Már régóta nem csavargok
betölti életemet csillogó fekete fénye
rézlámpák- fogantyúk drága edénye
most már zihálok magam is
innen irányítom: jön megy
meg nem állunk csak rohanunk –

El is mehetnél?
még biztosan visszaélnél
de oly finom
ez a végtelen nyugalom
a peronon
csak ülsz-ülsz egy padon
a helyeden vagy és tudod
számítanak rád valahol
most már nem érdekel semmi más
csak ez az állomás
ez a te helyed
itt múlik el az életed
ez a Te állomásod
egy vagy vele
nyugodtan várhatod
amíg megjön a vonatod.

Már rég nem csavarog
nem lopja idejét: nem ácsorog
mert tudja: ez az idő JUTALOM
mert lett neki ez az ÁLLOMÁS
és ez a Vonat
melyen nem utazik utas
rajta kívül senki más
ez már VALAMI

- hogy nem nagy dolog?
lehet de nem is játssza senki
de nem mondanám: semmi...
csak hagyja megtörténni

A Jó-dolgok így történnek
csak Jönnek
várni sem kell nagyon
síneken jön a JUTALOM: vonaton.

Néha meg-megsimogatom
jól van...megpaskolom
boldog vagyok
érezem milyen a rövidzárlat illata
itt nem tolatgatnak akárhogyan
csak jön-megy az idő VONATA
percnyi pontosan.

Jó ilyen rendezetten élni
FÍNOM ez az időzített nyugalom
mindig minden megtörténhet
és mégsem száll le senki
de lehet várni
oly finom ez az IZGALOM
mert tudom
hallom
messziről KIÁLT felém
és jön- jön már VONATOM

Nézek a távolba meredten
szálfa egyenesen

Vágtat szélesebben szemben
velem szemben a SINEKEN
érezem, ha nem mozdulok ELVESZTEM
ájultan várok önfeledten magatehetetlen

mindegy - ma - holnap?
végül magamra eresztem...

Egy másik birodalom

Ami történt velem,
azt hittem csoda,
csak most látom,
szó nincs róla,
magam vagyok minden ok oka.

Nem én vagyok az első,
akinek a visszhang felelget,
csak nem ismertem Őt -
nem tudtam eleget,
pedig a Költőnő,
elég bizonyosságát adta,
jól tudta, mi ez az *eufória*, -
minő gáttalan forгатag sodra
örvénylik alatta -
repíti, s tartja fogva -
Ihlete folyója, hová ragadja...

Nos hát Kaffka
gazdag Nimfa-lelke
és asszonyi lénye megengedte
áradjon gazdagon költészete.
Mindig valami más,
megtapasztaltam újra,
de nem volt két egyforma áradás,
és nincs semmi bizonyosság
milyen szél fújja a fehér könny-vitorlát?

Meglepett irama futása
az alkalmi, alkotó látomás
fényes suhanása.

Úgy éreztem mindig,
mint aki talált kincs birtokába jutott,
de előidézni, meghívni,
mégsem lehet e ritka állapotot.

Minden tapasztalat alján,
csak valami vágy,
édes-bús szomorúság,
csak várakozás ült és talány.

Minden ami történt,
máshoz nem fogható,
ilyet nem él meg mindennap
a halandó tollforgató -
egyszeri, ritka élmény
ez a tapasztalat...
a tünemény mélyén,
mint aki kútba néz,
kínzó, torokszorító érzés maradt,
az utazás sodrása alatt.

Nem tudtam miért,
nem láttam árnyakat?
csak ezüst fény szitált a csillogó ég alatt,
de soha nem a Hold, vagy a Nap
szórt a tájra színes sugarat.

A rejtett ismeretlen
nyílt meg előttem,
kimondatlan kérdésekre,
válaszul, helyettem,
a megnyilatkozás a mélybe nyúlt,
és a látvánnyal együtt készen,
lebbenve könnyedén,
gondolatok, szavak gördültek elém:
mindenben rend volt és szabály,
de ami történt, még nagyobb talány!
Barátom, gondold csak el
valaki, valami itt van melletted,
egészen közel,
és mégsem érheted el, -
érezed rebbenését, szellemét,
belőled fakad,
követi vágyadat,
és mégis Te vagy e rejtett árnyalak.

Különös ez a kettőzött világ:
minden ismerős,
mégsem mutatja szokott arculatát:
nincs idő, csak változás,
és nem az akarat ereje mozgat,
csak a kíváncsiság, - és a leheletnyi vágy,
a kihűlt akarat csak szunnyad
a meglepetések súlya alatt.

Valami elragad és fogva tart,
és ha magad átengeded,
mint egy különös kamera fut veled,
érzékeny fókusza

moccanó figyelmedet közel hozza,
éles képpel megmutatja...
mit is? hát ez az...

A fantázia és nem a logika vezérel,
mindig valami újtól káprázol el:
Soha nem látott képek
tűnnek fel, merülnek el,
érezed a teret, és tudod ez a Jelened:
nincs kezdete, se vége,
de nem káosz ez a Jelenet.

Minden ismeretlen,
és mégis a megértést hozza közel, -
ám hiányoznak az ismerős viszonylatok,
nem emlékek sorakoznak eléd,
nincsenek napszakok:
se Nap, se Hold, sem az ég
nem kiáltanak feléd, -
némák a hűséges csillagok.

Elhagyott városok kövén,
amit elfoglalt a dzsungel:
(a kéretlen jövevény)
lián él és folyondár levél, -
kúszik valami, - fáj, érzi az ész,
tudja azt az agy,
valami végtelen szomorú történt itt,
minden mulasztás mélyén
a hiba nagy, és nincs vigasz...

Jóvátehetetlen pusztulás
végterméke marad
a szellemi alámerülés:
a bukás játszik veled,
a döbbenet vérzi a szívedet,
érezed, valami örökre elveszett.

Égő látomásban fürdetem szemem,
körülöttem kérdésözön,
paradoxonokhoz szoktatom eszem,
de nem nyílik börtönöm...
mint maró könny
elfutja szememet az igazság:
Bagatell lábnyomokban vergődik a világ:
nincs igaz bölcsesség, tudás
csak zátonyok vannak és meg hasonlítás.

Torkomban hordozom a kést
mióta megismertem
Platón paradox történetét:

Az igazság esélyét
meddig kell várni még?
míg minden Káin megöli Ábelét?

Hogy győzte le Jób, Habakkuk ördögét?
ismered ugye a tanmesét?
szívemben a harag szavai dohognak,
mert a könyvek farizeusa
azt mondja: ez a hit paradoxona.

Jób nem volt ostoba...
képzelt Istenéhez szól Jób,
mikor Istenét megtagadta,
aki jól tartotta, de cserbenhagyta őt,
az esendőt...
a jót megátalkodott hűsége példázza,
a többi pelyva, szalma
és tudákos zsolozsma...

Micsoda földön-kívüli utazás:
csak egy pillanatra láttam
Platón égi városát:
betelni sem tud vele szemem,
s lám, már kívül-belül körbe járhatom

Salamon király híres templomát.
Nesztelen, miért is bolyongtam
óriás, opál oszlopok között?
én voltam csak éretlen, súlytalan,
vagy értelem volt mindezek mögött?

Megfagyott néma vízesés mélyén
ült a szótlan, fekete alak, -
Istenem!
Azt hittem eljött a pillanat,
talán jelet ad és fiává fogad, -
és ha arcába pillanthatok?
valami fontosat megtudok -
Talán jó-szót, vagy jutalmat kapok,
és nem kergetnek többé démonok...

Mindhiába verődött szívem
és dobolt féktelen
Ama arc, nem tárult föl nekem,
és hogy ott volt? csak a gesztus árulta el,
és a jutalom,
amikor lábamhoz lehullott
két talentumom.

Azóta cipelem terhét,
mert megnyílt előttem,
egymást világítja át
a két, széles Birodalom:
a tündéri szellemvilág,
és az elveszett, földi paradicsom.

Haiku mozaik

Megvéd istenünk

Egy vagy közülünk,
mondják, amig jók vagyunk,
ugye, jó nekünk...

Parakléta

fényben született
versek szövetén jött el
közénk a földre –

Titok

Annyi idő telt
Mégis itt vagyok, csillag
Szememben könny, vád –

Keresztnyi Jézus-
Kín és élettágy ragyog.
Csendben vár Atman,

Nincs más örök igazság:
„A lélek halhatatlan”.

Tartalom

Aki szíveket kér

A jutalom Te vagy	5
Valami fény	5
Csillagszemek	6
Szeretet a jutalom	6
Húsvétra várva	7
Az édentől keletre	7
A Szent Korona	8
Árnyékvilágban	8
Valami készül	8
A Nap fiai	9
Fények járnak a Tejút felett	10
Kalapács alatt	11
Bolond Istók	11
Kifosztva nyomorultan	12
Az ezredforduló	12
Voltam mi nem lehettem	13
Szólítanak	14
Tél: 1956	14
Töréspont	15
Mosolyod árnyéka	15
A költő emlékére	16

Időnk meghasadt

Fohász	21
Kérlek vezess	22
A fenyő része	23
Ars poetica	24
Ha búcsút int a Nap	26
Quo vadis	27
Jeremiás	28
Időnk meghasadt	29
Már rég kihajoltak	32
Pieta	33
Nem tanul a világ	35
A hit attribútuma	36

Az első reggel	36
Ébredés	37
Szilveszteri meditáció	38

Vér a havon

Az orleáni	43
A próba ideje	44
Megvilágosodás	44
Ihlet	45
Bizánci csók	46
Hadifogoly	46
Carpe diem	47
Az emlékek útján	48
Téli vázlat	49
1956	50
Októberi hajnalok	51
Angyalra várva	52
Az utolsó szó jogán	54
Egy csepp	56
Nem alhatom	57

Angyalravárva

A mediátor	61
Időjáték	62
Pályám emlékezete	63
Spleen	64
Örvényben	66
Ne hagyj pihenni	67
Isten látja	68
Már nem emlékszem	68
Értünk jön	70
Fogyatkozásban	71
Elemésztő fia	72
Születésnap köszöntő	74
Mindig	75
Életkép	76
Szárszói emlékek	76
Bacchanália	77
Te azt nem tudhatod	79

Salakvirágok közt

Feltámadott	85
Never more	85
Talpfák között	86
Ártatlanság kora	88
Vízió	89
Hinta a parton	90
Minta	91
Szemed fénye	92
Játékváros	93
Túlsúly	94
Szex haiku	94
Szerelem	94
Mazsorett	95
Farkasok beszélgetése	95
Üzenet	96
Holdas éj	98
Metszésponton	98
Tettenért hangok	99
Duett	100
Incesztus	100
Magány	100
Tűzjáró	101
Visszaszámlálás	101
Az utolsó kapcsolat	100
Herszon: 1945	101
Törik az őszt már	102
Tollas ballada	103
Fényudvar	104
Aki szíveket kér	105
A tűzjáró	106
Visszaszámolás	106
Az utolsó kapcsolat	106
Az élet vize	106
Isten veled	107
Életfogytiglan	107
A béke kánonja	107
Bizonyosság	108
Enteriőr	108
Igéző	108
A hit	109
Sarjadás	110

Adj helyet	110
Mindenszentek	111
Fogas kérdés	112
Ki az	112
Tegnap	112
Happening	113
Számvetés	114
Tanítások	115
Múlt és jövő	116
Fehér reggel	118
Az örök vándor	119

Egy másik birodalom

Millennium	123
Pokoli nap	124
Titanic	127
Jelenések	128
Az elmaradt kézfogó	129
Crux	129
Az idő vándorai	132
Hajnalok hajnalán	133
Nagy idők	134
Erdő éji utazás	140
A Madaras Hargitán	143
Honfoglalók	144
Somogyi anziksz	146
Történelmi lecke	150
Interieur	151
Egy másik birodalom	157
Haiku mozaik	161
Tartalomjegyzék	163
Betűrendes versmutató	167

Betűrendes versmutató

A béke kánonja (107)	Egy másik bir.(153)
Adj helyet (110)	Enteriőr (108)
A fenyő része (23)	Elemészti fiait (72)
A hit (109)	1956 (50)
A Hit attribútuma (36)	Erdő éji utazás (138)
A jutalom Te vagy (5)	Ébredés (37)
Aki szíveket kér (105)	Életfogytiglan (107)
A költő emlékére (16)	Életkép (76)
A Madaras Hargitán (142)	Értünk jön (70)
A Nap fiai (9)	Fehér reggel (118)
Angyalra várva (52)	Farkasok (95)
A mediátor (61)	Feltámadott (85)
A próba ideje (44)	Fehér reggel... (118)
Ars poetica (24)	Fények járnak... (10)
A Szent Korona (8)	Fényudvar (104)
A tűzjáró (106)	Fogas kérdés (112)
Az elmaradt kézfogó (129)	Fohász (21)
Az első reggel (36)	Fogyatkozásban (71)
Az emlékek útján (48)	Hajnalok hajnal (131)
Az ezredforduló (12)	Ha búcsút int (26)
Az élet vize (106)	Hadifogoly (46)
Az idő vándorai (130)	Happening (113)
Az orléáni (43)	1945: Herszon (101)
Az utolsó kapcsolat (106)	Hinta a parton (90)
Az utolsó szó jogán (54)	Holdas éj (98)
Ártatlanság kora (88)	Húsvétra várva (7)
Árnyékvilágban (8)	Honfoglalók (142)
Az örök vándor (118)	Haiku mozaik (161)
Az édentől keletre (7)	Időnk meghasad (29)
Bacchanália (77)	Interieur (149)
Bizánci csók (46)	Igéző (108)
Bizonyosság (108)	Időjáték(62)
Bolond Istók (11)	Ihlet(45)
Carpe diem (47)	Isten látja (68)
Crux (108)	Isten veled (107)
Csillagszemek (7)	Incesztus (100)
Duett (100)	

Jeremiás (28)
Játékváros 93)
Jelenések (127)
Kalapács alatt (11)
Kérlek vezess (22)
Ki az? (111)
Kifosztva nyomor (12)
Meghasadt idő (29)
Magány (100)
Mazsorett (95)
Már nem emlékszem (68)
Már rég kihajoltak (32)
Megvilágosodás (44)
Mementó móri (56)
Metszésponton (98)
Millennium (121)
Mindig (75)
Mindenszentek (117)
Minta (91)
Mosolyod árnyéka (15)
Múlt és jövő (116)
Nagy idők tanúja (133)

Ne hagyj pihenni (67)
Nem alhatom többé (57)
Nem tanul a világ (35)
Never more (85)
Októberi hajnalok (59)
Örvényben (66)
Quo vadis (27)
Pokoli nap (122)
Pieta (33)
Pályám emlékezete (63)

Sarjadás(110)
Somogyi anziksz (146)
Spleen (64)
Számvetés (114)
Szárszói emlékek (76)
Szemed fénye (92)
Szerelem (94)
Szeretet a jutalom (7)
Szex haiku (94)
Szilveszteri medi... (38)
Szólítanak (14)
Születésnap köszöntő 74)

Talpfák között (86)
Tanítások (115)
Titanic (125)
Te azt nem tudhatod (79)
Tegnap (112)
Tettenért hangok (99)
Tél 1956 (14)
Téli vázlat (49)
Töréspont (15)
Török az ősz már (102)
Tollas ballada (103)
Túlsúly (94)
Titanic (125)
Új honfoglalás (19)
Üzenet (96)
Valami fény (6)
Valami készül (9)
Visszaszámlálás...(106)
Vízió (89)
Voltam (13)